

TWEE VRIENDINNEN

OP DE BOERDERIJ
DOOR SUZZ BRINKHOFF

Bie Reinderhor

420

42

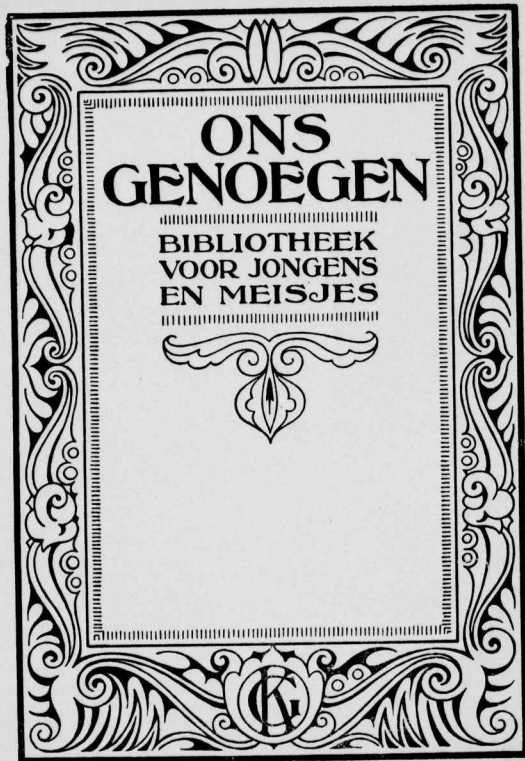
Vormers - 1930 30.

TWEE VRIENDINNEN OP DE BOERDERIJ
DOOR SUZE BRINKGREVE

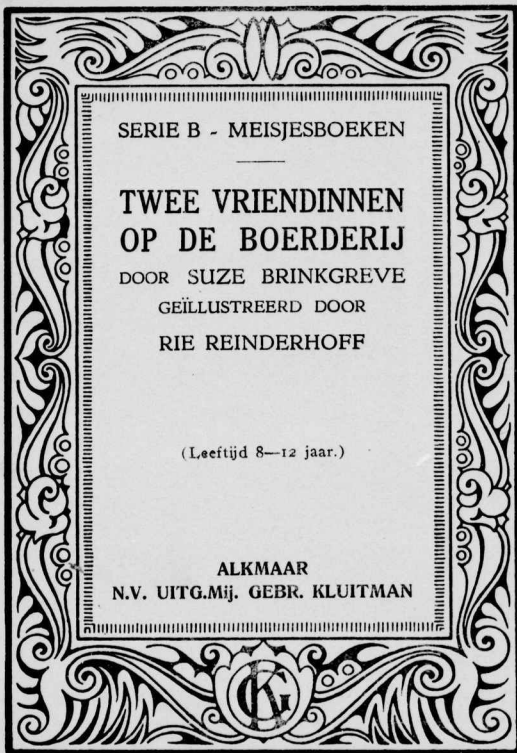
Een oogenblik later reden ze heerlijk op Bles' rug...
(Blz. 70.)

brin

IC-0

k

GEMEENTEBIBLIOTHEEK
ROTTERDAM

Mede verscheen
van Suze Brinkgreve:

In prachtband f 1.20.

Ingenaaid in gekleurd omslag fo.75.

(Leeftijd 8—12 jaar.)

ANNIE EN DOORTJE. Geillustr.
door Rie Reinderhoff.

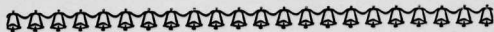
Dit nieuwe, frissche werkje is een aanwinst voor de bibliotheek voor meisjes van 8—12 jaar. Op een aangename, eenvoudig-kinderlijke wijze vertelt ons het boek van de lotgevallen van deze twee vriendinnetjes.

Er zit naar ons oordeel een bijzondere opvoedende kracht in dit boek, omdat de vorm, lotgevallen en avonturen, zoo gretig de dieper liggende idealen doen opnemen.

Het boek zal de meisjes boeien van 't begin tot het eind en doen vragen naar 't vervolg „De twee vriendinnen op de boerderij.” (Het Centrum.)

P 851 613 438

B 1000 807 3386

I.

Maandag.

Annie en Doortje op reis. — Sneeuwwitje,
de Echo en een Zigeuner.

Annie Jonkers en Doortje van Dalen waren vriendinnetjes.

Het was groote vakantie en samen zouden ze een week lang logeeren bij Annie's oom en tante, die op een groote boerderij woon- den, heel ver van de stad.

„Je houdt het er nooit een week uit,” plaagde Henk, Annie's broer. „Den eersten nacht al huil je om je lieven broer. En 's nachts is het daar zoo stil. Je ligt natuurlijk in het donker. Geen hand voor je oogen zie je. En altijd hoor je van die nare geluiden. Dat zijn de stemmen van de spoken.”

„Foei, Henk,” knorde moeder, „houd toch op. Je zult de kinderen nog bang maken.”

Doch Annie en Doortje schaterden en de

eerste zei: „We zijn geen kleine kinderen meer, die nog aan spoken gelooven. Je bent jaloersch, omdat jij niet mee mag.”

„Ik zou niet eens mee willen,” verzekerde Henk. „Verbeeld je, een groote jongen als ik, met twee zulke ukkie's.”

Daags na dit gesprek kwam oom Henk met de auto voor. Precies om twee uur, zooals hij geschreven had.

De kinderen waren toch wel wat zenuwachtig, toen ze met een handdruk en een zoen afscheid namen.

Dit is ook wel te begrijpen. Twee stadsmeisjes, die voor 't eerst logeeren gaan op zoo'n groote, verre boerderij.

„Denk om de spoken daarginds,” riep Henk de meisjes na, toen de auto wegsuisde. „En vergeet niet kaas voor me mee te brengen. Daar ben ik zoo dol op.”

Spoedig was de auto buiten de stad en reed nu over een grintweg, die hoog tuschen de vlakke weiden was aangelegd.

„Wat kunnen we nu ver zien,” zei Annie.

„Wat is alles vlak en wijd. En zoo stil. Je hoort niets dan het geluid van een enkel vogeltje en het knarsen van de autobanden over het grint.”

„Zou je wel altijd hier willen wonen?”

vroeg Doortje.

„Nee, niet altijd. Het is toch wel een klein beetje angstig, als het zoo stil is en je zoo heel ver zien kunt.”

De twee meisjes schoven heel dicht tegen elkander aan en gaven elkaar een arm.

Het was een heerlijke Juli-dag. De hemel was donkerblauw. De zon goot haar licht en warmte uit over de groene weiden, waarin veel koeien en kalveren en schapen graasden.

Ook paarden liepen er. Een enkele draafde een eind met de auto mee, zeker om te laten zien, hoe hard hij rennen kon.

Het water in de slooten en vaarten, die door de weiden liepen, blikkerde en flikkerde door het licht der zon.

„Zie je wel,” merkte Doortje op, „die sloten en vaarten lijken wel breede, witte linten in het groen.”

In alle richtingen draaiden de molens. De met zeil overtrokken wieken schitterden eveneens in het zonnelicht. De schaduwen, die even over den grond glipten, schenen elkander na te zetten.

„De molenwieken spelen krijgertje,” merkte Annie op.

Oom hoorde het, wendde het hoofd om

en zei:

„Nu kun je dit raadsel wel dadelijk oplossen, denk ik:

Er waren eens vier oude wijven
Die konden elkander niet krijgen.
Ze liepen alle vier even hard,
Ra-je, ra-je, wat is dat?

„O, de molenwieken,” riepen de twee meisjes.

„Juist,” zei oom, die weer voor zich zag, omdat hij goed moest opletten, want erg breed was hier de weg niet.

„O, zie eens, wat leuk, al die witte schaapjes daarginds,” zei Annie, en ze wees met haar vinger in de richting, waarin de kudde zich bevond.

„Ja, leuk,” verzekerde ook Doortje, die vroeg: „Ken jij ook het versje van: Op de groote, stille heide?”

„O, ja, ik ken ook de tweede stem.”

„Dan gaan we zingen, Annie, ik ben de juffrouw en tel tot drie. Opgepast: Eén, twee...”

Tweestemmig klonk nu het schoolliedje, en 't was of de koetjes er naar luisterden, want ze hieven haar groote koppen op, en

keken naar de auto en kinderen.

Op de groote, stille heide,
Dwaalt de herder eenzaam rond,
Wijl de wit-gewolde kudde
Trouw bewaakt wordt door zijn hond.
En al dwalend ginds en her,
Roept de herder: ach hoe ver,
Hoe ver is mijn heide...
Mijn heide.

„Mooi, kinderen, mooi,” prees oom, even het hoofd omwendende. „Ik vind het heel prettig twee vroolijke reizigers te mogen vervoeren.”

Annie was wel eens meer een dagje op Ooms boerderij geweest en toen Doortje vroeg: „Zijn we er nu gauw?” legde ze uit:

„Aanstonds gaat er een straatweg rechts-af. We rijden dan door een klein dorpje, den naam weet ik niet meer. Als we dat dorp door zijn, rijden we door groote bosschen. En achter die bosschen ligt Ooms boerderij.”

Annie bleek goed onthouden te hebben. Na een kwartier suisde de auto door heerlijke bosschen en toen ze deze doorgereden was, ging het over een zandweg, die naar de boerderij leidde.

Op het erf, dicht bij de deeldeuren, hield oom stil.

„O, wat een boel kippen,” riep Doortje uit, die zooveel van die dieren nog nooit bij elkaar had gezien.

Oom lachte.

„Doortje houdt zeker heel veel van versche eitjes. Nou, die zul je wel van tante krijgen. Maar nu moeten we niet meer praten. We gaan op onze teenen de deel over en zoo naar het voorhuis. Daar staat tante stellig te kijken, want die denkt natuurlijk, dat ik vóór het huis rijden zal. Kom nu stil mee, dan gaan we tante verrassen.”

Naast oom liepen ze de donkere deel op.

Maar nog geen twee meter waren ze deze opgelopen, of de stier, die in den leegen stal aan een paal stond, hief een vreeselijk geloei aan. Hij schuurde zijn dikken vleeschnek tegen de paal en stiet met zijn sterke horens er tegen. Zijn staart stond loodrecht, en terwijl hij een gebrul aanhief, alsof hij vermoord werd, sloeg hij wild zijn pooten uit.

„Gauw, gauw, kom,” riep oom, vatte de kinderen bij een arm en trok ze mee naar buiten.

„O, wat is er, oom?” jammerden de kin-

deren ontsteld.

Toen ze weer op het erf waren, buiten het gezicht van den stier, was deze weer rustig.

Angstig keken Annie en Doortje oom aan en de eerste vroeg: „Oom, waarom was dat dier zoo kwaad?”

Oom voelde, dat haar hand trilde.

Nu vertelde oom: „Ja, de stier werd woedend, omdat hij jou zag, Annie.”

„En hij kent mij niet eens,” merkte Annie op.

„Nee, hij kent jou niet, hij zag je roode jurkje en je rood hoedje. En als een stier een roode kleur ziet, wordt hij woest. Die kleur kan hij niet uitstaan. Ja, en 't is maar goed, dat hij met een dik touw staat vastgebonden.”

„Nee, oom, u maakt er een grapje van. Vertel eens gauw, waarom hij ineens zoo kwaad werd.”

„Ik vertel heusch geen grapje, kinderen. Iedere stier wordt dol van kwaadheid, als hij rood ziet. Die kleur schijnt hij niet te kunnen uitstaan. Je moet heusch niet meer op de deel komen, Annie, in die jurk. Er zouden ongelukken kunnen gebeuren.”

„Dan trek ik haar dadelijk uit,” verzekerde Annie.

Langs den zijkant van het huis bereikten oom en de kinderen de voorzijde van de boerderij. Tante stond, zooals oom voorspeld had, voor het raam uit te kijken.

Maar, toen ze de kinderen zag, haastte ze zich naar buiten en heette de twee vriendinnetjes hartelijk welkom.

„En vonden jullie het leuk in de open auto?” vroeg ze.

„Fijn, tante,” antwoordde Annie.

„Heerlijk, mevrouw,” zei Doortje.

„Foei Doortje, wat zeg je nu?” merkte tante als bestraffend op, „zeg je mevrouw tegen me? Neen hoor, zoo lang je bij ons logeert, ben ik ook jouw tante. Dat is veel aardiger.”

Oom lachte en vroeg: „En wat ben ik nu van je, Doortje?”

„Oom,” gaf ze schuchter ten antwoord.

„Neen, neen,” juichte Annie, „niet oom, maar opa. U is al zoo oud.”

Nu schaterde tante.

„Goed gezegd, Annie,” prees ze.

„Plaaggeesten zijn jullie,” bromde oom vriendelijk. „Wat zal ik nog veel te verduren hebben in de week, dat je bij ons logeert.”

Toen liepen ze het huis in.

„Man,” begon tante, toen ze alle vier ge-

zeten waren, „wat ben ik daarnet toch geschrokken. Daar begon me die stier op de deel...”

Oom viel tante in de rede en vertelde haar de oorzaak van alles.

„Dan is het jouw schuld ook, man,” knorde tante. „Daar had je aan moeten denken.”

„O, meisjes, help me toch,” smeekte oom. „Wat zal ik deze week veel te lijden hebben.”

Lachend stond hij op.

„Ik zal eerst de koffer uit de auto halen,” beloofde hij. „Annie kan dan een andere jurk aantrekken, want het is niet geraden weer op de deel te komen in die roode.”

De kinderen hadden maar één koffer meegenomen, waarin haar beider kleeren en andere benodigdheden door haar moeders gepakt waren.

Tante schonk een kopje thee in en presenteerde koekjes.

Toen een oogenblik later Annie een blauw jurkje had aangetrokken, zei tante:

„Nu zullen we eerst aan de kinderen het heele huis eens laten zien. Dan weten ze, waar ze wonen, en gaat het vreemde een beetje weg.”

En met oom en tante gingen ze de groote boerderij door. Het eerst bracht tante de kinderen naar de kamer, waar ze slapen zouden.

Hier wachtte haar al dadelijk een verassing.

Niet in een ledikant zouden ze slapen, maar in een groote, hooge bedstede.

Dat vonden beiden heerlijk. Zoo hoog te slapen! Eerst moesten ze op een stoel klimmen, want zoo van den grond af konden haar kleine beentjes den bedrand niet bereiken.

„Je moet vooral stil liggen,” waarschuwde tante. „Stel je voor, dat je uit die hooge bedstee tuimelt!”

„Ik weet wat, tante,” stelde Doortje voor. „Als we 's avonds naast elkaar liggen, bindt u ons met een dik touw stevig aan elkander vast.”

„We zullen eerst maar eens afwachten, of het niet zonder touw gaat,” meende tante.

Op de deel was het koel en donker.

De stallen waren leeg, de koeien liepen in de weiden. Alleen de stier stond daar vastgebonden en scheen de kinderen niet eens op te merken.

„Zie je wel,” zei oom, „dat hij nu kalm

blijft?”

„Wat een gek beest, om zoo nijdig te worden, als hij rood ziet,” spotte Annie.

In de varkenshokken ronkten een paar dikke varkens.

De paardenstallen echter waren leeg.

„Hoeveel paarden heeft u, oom?” vroeg Doortje.

„Twee, maar ze zijn op de akkers en werken. Aanstonds zullen ze wel terug zijn.”

Op het erf liepen de kippen pikkend rond. Hier en daar wandelden kalkoenen; hun hang-lellen schenen vuurroode lapjes. Op een stortkar stond de pauw; zijn kleurenrijke waaiersaart had hij wijd uitgespreid.

„O, wat prachtig,” riepen de kinderen. „Wat mooie kleuren.”

„Ja, en je ziet, hoe trotsch hij op zijn staart is,” zei oom. „Hij heeft die heelemaal uitgespreid om de hanen te plagen, die zich verbeelden, dat ook zij zoo mooi zijn.”

Achter de hooiberg liep een kalfje, pas enkele dagen oud.

„O, wat een dotje,” prees Annie het kleine, leuke ding, dat net een groote, goedge lobbes van een hond leek.

Vlak voor het diertje bleven de meisjes staan.

Dadelijk lichtte het kalfje den kop op, opende zijn breedten, platten bek en likte de handen der kinderen.

„Wat een snoes,” riep Doortje.

„De heele boerderij zit vol snoesjes,” zei oom.

„En nu zijn er weer twee nieuwe bijgekomen,” lachte Annie. „Is 't niet waar, Doortje?”

„O, zeker,” antwoordde deze.

Oom en tante glimlachten.

Zoo vol aandacht hadden de kinderen naar dat koddige kalfje gekeken, dat ze niet eens hadden opgemerkt, dat een wagen, met roge beladen, het erf was opgereden en nu dicht bij den hooiberg stilstond. De stem van den knecht, Doris, deed de kinderen opzien en Doortje uitroepen:

„O, Annie, kijk eens, wat een mooi paard.”

En ze draafden naar het dier toe, door oom en tante gevolgd. Het dier was lichtbruin van kleur, maar op verscheidene plaatsen was zijn lichaam als beschilderd met helder-witte bloemen. Ook het beneden-einde van zijn pooten was wit.

„Heeft een schilder het paard zoo mooi gemaakt, oom?” vroeg Annie.

„Neen,” gaf oom ten antwoord, „een schil-

der heeft dat niet gedaan. Als jullie meegaan naar de voorkamer, zal ik het je vertellen. Het is hier zoo warm. In de kamer, waar de zon niet schijnt, is het lekker koel.”

„Ga nu maar op die twee stoelen naast elkander zitten, dan zal ik het je vertellen. Je moet nu maar denken, dat ik je onderwijzer ben.”

„Een mooie onderwijzer,” plaagde tante.

„Niet spreken in de school, vrouw,” gebood oom. „Schenk liever voor den meester een kop thee in.”

Oom vertelde:

„Toen Sneeuw witje nog heel klein was...”

„Hè, neen, oom,” drong Annie aan, „niet van sneeuw witje vertellen, maar van het paard.”

„Ik vertel van het paard! Dat heet Sneeuw witje, moet je weten.

Toen Sneeuw witje nog heel klein was, was het Januari. Het diertje stond naast zijn moeder in den warmen stal. Op een dag had de knecht bij vergissing de staldeur open laten staan.

„Ik ga naar buiten,” zei het beestje tot zijn moeder.

„O, doe dat niet, kind,” waarschuwde moeder, „het is zoo koud en de sneeuw ligt

dik. Je zult ziek worden."

Maar Sneeuwwitje was ongehoorzaam en ging toch. Het oude paard kon haar niet tegenhouden, want het stond vastgebonden met een touw.

Sneeuwwitje liep het erf op en keek nieuwsgierig om zich heen. Het was nooit buiten geweest, moet je weten.

De school in het dorp was juist uitgegaan en op den weg langs het erf liepen eenige groote jongens.

"Kijk, die zal het koud hebben," riep een van hen, „hij staat te rillen op zijn beenen. Laten we hem met sneeuw warm gooien."

Toen wierpen al die jongens het dier met sneeuwballen, die op verschillende plaatsen zijn lichaam troffen.

De sneeuw was heel zacht en zoo gebeurde het, dat ze vast bleef kleven aan zijn lichaam.

En nu moet het dier al die witte vlokken meedragen, zijn heele leven lang."

"Dat was een leuke straf voor Sneeuwwitje," vond Annie. „Ze is er heel mooi door geworden."

"Kent u nog meer sprookjes, oom?" vroeg Doortje.

"Ik ken nog een sprookje," kondigde tante

aan. En ze begon:

„Er was eens een luie boer. Die zat overdag sprookjes te vertellen aan twee stadskinderen, inplaats dat hij werkte."

En tante stond op, pakte oom bij een oor en zei:

„Vooruit, aan je werk, luie boer. Doris staat op je te wachten. Kan die alleen dat groote voer rogge in de hooiberg laden?"

„Een arme boer als ik heeft nooit rust," zei oom en liep lachend heen.

De kamerdeur ging open en Dientje, de meid, verscheen.

„Zoo, zoo," begon ze, „zijn dat nu de twee stadskinderen, Annie en Doortje?"

„Ja," zei tante en wees beurtelings Annie en Doortje aan.

„Ik ben benieuwd, of jullie dat een heele week lang hier uithouden. Twee kinderen uit de stad zooveel dagen en nachten op een stille boerderij. Als het nacht is en jullie liggen daar alleen in de donkere kamer..."

De kinderen dachten aan Henk, die van spoken verteld had.

„Foei, Dientje," bestrafte tante, „moet je de kinderen bang maken?"

De meid lachte.

„Ik bedoel het zoo niet, hoor, meisjes. Het

zal je best hier bevallen en als jullie het 's nachts te stil vinden, klim je de deeltrap maar op en je kruipt bij mij in bed."

De meid streelde met haar roode handen over Doortje's en Annie's haar. Toen, zich tot tante wendende, vroeg ze: „Kom je even in de kelder helpen, vrouw?"

„Vooruit dan maar," was tante's antwoord.

De meisjes gingen de deel op, waar het heerlijk rook naar het geurende hooi. Een groote kat schoot schuw weg achter een haverkist, toen ze de meisjes zag.

„Zou ze de moeder van Moortje zijn?" vroeg Annie.

Je moet weten, dat Annie eenigen tijd geleden van oom en tante een poesje had gekregen, dat ze Moortje noemde.

„Het kan best," meende Doortje, „je moet het straks maar aan tante vragen."

Op het erf zagen ze oom, die boven op het voer rogge stond en met een lange vork de schoven naar Doris opstak, die ze in den berg opstapelde.

Zoodra oom de meisjes zag, staakte hij het werk en riep de kinderen toe:

„Willen jullie eens wat moois hooren? Dan moet je onder gindschen, dikken boom gaan staan met je gezicht naar het bosch. Als je

dan heel hard een woord roept, hoor je een mooie echo."

„Die boom ginds?" vroeg Annie, met haar hand wijzende in de richting, waarin een dikke beukenboom stond.

„Juist," bevestigde oom. „En nu moet je om 't hardst roepen: „Lieve oom, lieve oom."

De meisjes holden weg.

Toen ze onder den boom stonden, zei Doortje:

„We zullen een grap hebben. We zullen, om oom te plagen, niet roepen: „lieve oom", maar: „lieve tante."

„Ja, dat is leuk," gaf Annie toe. „Begin jij maar."

En zoo hard ze kon, riep Doortje: „Lieve Tante" en de echo in de verte herhaalde duidelijk de woorden.

„Zulke rakkers," mompelde oom boven op den wagen en hij glimlachte.

Wat hadden de kinderen een plezier in die grappige echo, die zoo gehoorzaam alle woorden nazei, die ze haar toeriepen.

Zulke dwaze woorden riepen ze de echo toe, dat ze zelf erom schaterden.

De echo schaterde dan mee.

„Dora van Dalen," riep Annie. „Dora van Dalen," riep de geheimzinnige stem uit het

bosch terug.

Wat moet die echo wel moe geworden zijn dien middag, want wel een half uur lang moest ze allerlei woorden en zinnen roepen:

„Kom je bij ons, echo? Waar zit je? Ben je oud? Heb je een baard of ben je een meisje? Een oude vrouw? Och, heb je kiespijn? En zijn je kousen stuk? Mag jij ons npraten? Foei, zeg nu zelf eens wat! Kun je dat niet? Zoo, ben je nooit op school geweest.”

Al die dwaze dingen zeiden en vroegen ze aan de echo.

Ineens dacht Annie aan haar mooie pop met de golvende, blonde haren en ze riep, „Rosewinde!”

„Rosewinde,” klonk het uit het bosch en 't was of de echo heel blij dat woord terugriep.

„Slaapt Rosewinde, echo? Heeft ze geen verdriet, nu ik weg ben?”

Doortje had, evenals Annie, ook een mooie pop, die Kunegonde heette.

Doortje moest natuurlijk ook deze lieve naam roepen en met de echo over haar pop spreken.

„Kunegonde,” riep ze en „Kunegonde” herhaalde de verre stem.

„Is Kunegonde ook niet verdrietig? Roept ze niet altijd om mij, om Doortje? Wil je naar Kunegonde toegaan, echo, en haar van mij goedendag zeggen?”

„Wil je die echo nu wel eens met rust laten?” klonk eensklaps een zware stem achter de kinderen.

Het was oom, die het voer rogge geheel opgestoken had.

„Je zult de echo zóo moe maken, dat ze morgen schor is en heesch en geen geluid meer geven kan.”

„Lieve oom,” schreeuwde Annie plotseling en „Lieve oom,” riep ook Doortje en toen de echo ook deze woorden herhaald had, pakte oom de twee meisjes bij een hand en draafde met haar de boerderij in.

In de kamer zat tante aan de tafel met Jan en Doris, de knechts, en de meid, Dien-tje, en op de tafel stond een groot bord met een stapel heerlijke pannenkoeken.

De avond kwam.

Aan den verren horizon was de zon bloedrood ondergegaan. De hemel was diep-donkerblauw. De dieren hadden het erf reeds verlaten en hun hokken opgezocht.

De twee paarden stonden naast elkander in den stal en sliepen. In hun hok ronkten

de zware, dikke varkens.

Tante bracht de meisjes naar haar slaapkamer.

„Wel te rusten, kinderen,” wenschte ze. „Slaap lekker.”

Een oogenblik later lagen Annie en Doortje, beiden in een hagelwitte nachtop, naast elkaar in de hooge bedstee.

Voor ze zichzelf ter ruste begaven, kwamen oom en tante nog even kijken, bezorgd, dat de kinderen bang zouden zijn in dat hooge bed en in de stilte.

Een oogenblik later lag de boerderij in diepe rust.

De kinderen hoorden geen geluid dan haar eigen rustige ademhaling.

„Wat stil, hè?” fluisterde Annie.

„Hadden we onze poppen maar bij ons,” meende Doortje.

„Je bent toch niet bang?” vroeg Annie.

„O nee, jij toch ook niet?”

„Heelemaal niet,” verzekerde Annie.

Zwijgend bleven ze een langen tijd liggen, dicht tegen elkander aan.

„Krijg je al slaap?” vroeg Doortje.

„Nee,” fluisterde Annie. „’t Is toch wel erg stil. Hoe laat zou het al zijn?”

Zware slagen bomden op dit oogenblik

uit de groote, staande klok in de huiskamer door de stilte.

De meisjes telden de slagen.

„Elf uur,” zeiden ze gelijktijdig.

En toen het twaalf uur geslagen had, sliepen ze nog niet.

Beiden zuchtten ze telkens.

Het liep tegen één uur, toen ze allebei gelijktijd opsprongen en een schreeuw van angst en schrik slaakten.

Buiten, niet ver van de boerderij, had een stem geklonken, die onmiddellijk gevolgd werd door een klap. Die klap had geklonken, als het dichtslaan van een deur.

Bevend zaten de kinderen naast elkander.

„Wat zou dat wezen, Annie?”

„Ik weet het niet. Zullen we naar het raam gaan en kijken?”

„Ja, en als er wat is, zullen we naar oom en tante loopen. Kom maar.”

Haar voeten zochten den stoel en beiden bereikten den vloer. Ze gaven elkander een hand en liepen onhoorbaar op de bloote voeten naar het raam.

Even schoven ze het witte gordijn terzijde en... daar zagen ze, niet heel ver van hun raam, een woonwagen.

„O, Doortje, Zigeuners,” fluisterde bevend

de stem van Annie.

„Laten we gauw naar oom en tante gaan,” ried Doortje angstig. „Zigeuners zijn gevaarlijke menschen. Ze stelen en rooven en voeren vaak kinderen mee.”

Plotseling ging de achterdeur der woonwagen open en een groote man verscheen, met een langen baard.

In het maanlicht konden de meisjes dit alles duidelijk zien. De kinderen lieten het gordijn los en vlogen angstig hun kamertje uit en de huiskamer in. Hier was het donker.

Op de tast zochten ze de deur, die toegang gaf naar de kamer, waar oom en tante sliepen.

„Oom, tante,” fluisterden de meisjes, toen ze het bed genaderd waren.

Maar toen de twee menschen niet dadelijk ontwaakten, klonken spoedig de woorden dringender.

Tot tante wakker werd en dadelijk zag, dat het de meisjes waren in hun witte nachtponnetjes.

„Maar kinderen,” riep ze verschrikt. „Wat komen jullie doen?”

„O, tante, tante,” riep Annie klagelijk, „daar staat een Zigeuner-wagen niet ver van

ons raam. En we hebben een grooten Zigeuner gezien, die eruit kwam, een man met een langen baard.”

Oom werd ook wakker en stak de kaars aan.

„Dat zijn geen Zigeuners,” vertelde nu tante. „In dien wagen woont een schilder, een aardige man. Die komt hier heel dikwijls. Ik denk, dat hij morgen iets schilderen wil.”

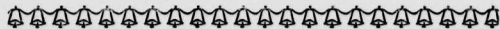
Oom lachte en plaagde:

„Kleine bangerds. Ga toch gauw terug naar je kamer en slaap. Ik denk, dat de schilder gehoord heeft, dat jullie hier zijn en je morgen vragen zal, een portret van je te mogen maken.”

De kinderen herademden.

„Dan gaan we slapen,” zei Annie en met Doortje liep ze terug en na elkander klommen ze de bedstee in.

En toen ze weer naast elkander lagen en zich veilig wisten, waren ze spoedig ingeslapen. Ze sliepen een gat in den dag.

II.

Dinsdag.

Van een schilder, een kalfje, een bij en een muis.

Tante was dien morgen wel drie maal in de slaapkamer geweest, om te zien, of de kinderen al opgestaan waren. Bezorgd had ze zelfs eenmaal haar oor dicht bij de mondjes gebracht, om zich te overtuigen, dat de meisjes rustig ademhaalden.

Toen ze om negen uur voor de derde maal kwam, stonden de logeetjes naast elkaar voor het hoog opgeschoven raam.

Het gordijn hadden ze opgetrokken.

Tante was zacht binnengekomen, zoo zacht, dat de kinderen haar niet hadden gehoord.

In de open deur bleef tante staan.

„Ze kijken naar buiten,” dacht tante, „omdat ze zien willen, hoe mooi daar alles is.”

O, het was daar zoo mooi.

De hemel was donkerblauw, en de zon

goot haar licht uit over de akkers en weiden. Overal blonken bloemen in kleuren van rood en blauw en wit. Vogels zongen in de lucht, in de boomen en op de daken van de boerderij en de schuren.

„Mooi,” riepen de kinderen.

„Niet bang meer?” klonk eensklaps de stem van tante en de meisjes liepen, nog in hun nachtponnetjes, naar tante toe.

„Ik heb jullie maar laten slapen, kinderen. Maar nu je opgestaan bent, zal ik eerst voor jullie een versch eitje klutsen.”

„Waar is de schilder, tante?” vroeg Doortje.

„O, die zit op het erf. Oom vertelde zoo juist, dat hij aan het schilderen is. Hij schildert het kalfje, dat hij aan de stortkar heeft vastgebonden en ook de pauw, die er boven op staat. — Maar wasch en kleed je nu maar gauw. Ik kom dadelijk met de eitjes.”

Toen de meisjes heerlijk ontbeten hadden, liepen ze naar het erf. Ze wilden den schilder zien, die haar zoo had doen schrikken dezen nacht.

Langzaam naderden ze den man, die met den rug naar haar toe zat. Toen de schilder haar zachte stapjes hoorde, wendde hij het hoofd om. Verrast, twee kinderen te zien, die geen boersche kleeren droegen, stond hij

op en liep op de meisjes toe.

„Goeden morgen, meisjes,” klonk zijn prettige stem. „Komen jullie me een handje helpen?”

Hij stak de meisjes de hand toe, en vroeg, hoe ze heetten en vanwaar ze kwamen.

Annie vertelde het hem.

„Jullie zijn flinke meisjes,” prees de schilder, „om alleen te durven logeeren zoo ver van huis en op zoo'n stille boerderij.”

„Maar vannacht zijn we wel bang geweest,” vertelde Doortje.

„Zoo?” vroeg de schilder.

„Ja, u hebt ons bang gemaakt,” deelde nu Annie mee.

„Ik?” verbaasde zich de schilder.

„Ja, we zagen uw langen baard in het maanlicht.”

De schilder schaterde.

„Ja,” zei hij. „Zoo'n lange baard in den nacht ziet er uit als een gevaarlijk ding. Jullie dachten zeker, dat ik gekomen was, om twee stadsmeisjes te stelen.”

„We zagen u aan voor een Zigeuner, die in een woonwagen leeft,” vertelde Doortje.

„Wees voortaan 's nachts maar gerust,” ried de schilder aan.

Annie en Doortje liepen tot dicht bij het

schilderij en bekeken dit.

Nieuwsgierig vroegen ze: „Blijft die pauw nu den heelen dag zoo rustig zitten?”

„De pauw is trotsch,” antwoordde de schilder. „Hij heeft er graag een heelen dag voor over, omdat hij weet, dat hij geschilderd wordt.”

„Schildert u ons ook eens, mijnheer?” vroeg Annie.

De schilder glimlachte.

„Jullie zijn wel twee heel aardige meisjes om te schilderen,” verzekerde hij, „maar dit zou me wel wat te veel tijd kosten. Maar ik weet wat anders. Wacht eens.”

Haastig verwijderde hij zich, doch kwam spoedig terug met een fotografie-toestel. „Ik zal een kiek van jullie maken,” beloofde hij. „Kom eens hier.”

Hij plaatste Annie en Doortje op dezelfde kar, waarop ook de pauw stond. Die was zoo trotsch, dat hij de meisjes niet eens aankeek.

„Nu even heel stil staan,” waarschuwde de kunstenaar. „Dat zal een leuke kiek worden: Twee aardige meisjes op een kar met een trotsche pauw er bij een een koddig kalfje.”

„Knip,” zei het toestel.

„Klaar,” zei de schilder. „Morgen krijg je ieder een kiek van me.”

„En ook een voor oom en tante,” waagde Annie te bedelen.

„Drie kieken, goed,” beloofde de schilder. „Maar nu ga ik aan den arbeid en ik noodig jullie uit in mijn woonwagen te komen vanmiddag. Als het zoo erg heet is, werk ik niet. Kom tegen één uur bij me op thee-visitte. Ik ben wel verplicht iets voor jullie te doen, omdat mijn lange baard je zoo bang heeft gemaakt.”

„Wat een aardige man,” fluisterde Doortje, toen ze zich een eindje van den schilder verwijderd hadden.

Ze zochten tante op, die met Dientje in de keuken een kop koffie dronk en vertelde haar, wat de schilder gedaan had.

„Dat is heel aardig,” prees tante, „en daarom zullen we hem een kop koffie met heerlijke room brengen.”

De schilder lachte genoegelijk, toen hij de koffie uit tante's hand aannam.

„Ik heb het eigenlijk niet verdiend,” zei hij. „Wat heeft mijn lange baard vannacht de meisjes bang gemaakt.”

„Knip u uw baard af, mijnheer,” ried Annie.

De schilder glimlachte en zei: „Neen, dat mag ik niet doen. Ik zal je vertellen, waarom. Als ik 's avonds zoo alleen zit in mijn wagen, komt er een heel klein kabouterdje. O, zoo klein, zoo klein.

Die klimt dan tegen mijn baard op tot dicht bij mijn oor. En dan fluistert hij me in 't oor, wat ik den volgenden dag schilderen moet. Hij heeft me gezegd, dat ik nooit mijn baard mag afknippen.

„Als je dat doet,” zegt hij, „kom ik nooit meer bij je. En dan kan je ook nooit meer iets moois schilderen.”

Toen ging de schilder voort met zijn arbeid, en tante en de kinderen liepen terug naar de keuken.

Op de deel zat de zwarte poes. Ze liep nu niet weg, doch keek met haar groene, lichtende oogen de kinderen aan.

„Tante,” vroeg Annie, „is die poes de moeder van Moortje?”

„Ja,” vertelde tante, „ga haar maar bedanken, dat je haar kindje hebt.”

Annie liep naar de poes toe, doch deze schoot schichtig achter een kist.

„Ze is schuw,” zei tante, „of misschien boos, omdat je haar kindje hebt.”

„Is er maar één poes op de boerderij?”

vroeg Doortje.

„O, neen, wel vier,” was tante's antwoord. „Maar we zien ze zelden. Ze leven op de rogge en het hooi, waarin veel muizen zitten. Ze zijn alle vier erg schuw voor menschen.

Maar kom gauw mee naar de kamer; een glas limonade zul je wel lusten.”

Tegen twaalf uur waren oom, Doris en Jan, die van 's morgens vijf uur af gewerkt hadden, weer thuis. Precies klokslag twaalf uur werd er gegeten. Van twaalf tot twee deden oom en de knechts een dutje. Dat mocht dan ook wel. Zooveel uren hadden ze reeds gewerkt.

Dadelijk na tafel gingen de mannen slapen, maar tante en Dientje gingen voort met haar arbeid.

Het was nog geen tijd, om de schilder op te zoeken. „Eén uur,” had hij gezegd. Het was nog een half uurtje te vroeg.

Wat was het nu stil om en op de boerderij. De kippen lagen loom neer in 't warme zand; de hanen kraaiden niet; de varkens in den stal ronkten; de stier lag stil; de hond aan de ketting sliep in de schaduw van zijn hok. Zelfs de vogels zwegen.

De gansche boerderij soesde en dutte. Al-

leen tante en Dientje deden in de keuken het vaatwerk rinkinken.

De twee meisjes gingen naast elkaar op het erf zitten. Tegen één uur stonden ze op.

De woonwagen stond een vijftigtal meter van de hoeve. Toen de kinderen de voordeur uitstapten, verscheen de schilder, evenals den vorigen nacht in de open deur.

„Dezelfde baard als vannacht,” zei Doortje.

Annie lachte.

„Dacht je,” zei ze, „dat de schilder twee baarden heeft? Eén voor den dag en een andere voor den nacht?”

„Neen, ik bedoel, dat ik nu niet bang voor de baard ben.”

„Dat komt, omdat nu de zon erop schijnt,” verklaarde Annie. „Het maanlicht is zoo bleek. Dan wordt je bang voor zoo'n lang ding.”

De schilder wuifde de kinderen toe en toen ze voor de woonwagen stonden, zei hij:

„Kom binnen, meisjes. Voorzichtig de trap maar op.”

Toen ze gezeten waren, vroeg de schilder:

„En hoe vinden jullie het huisje van den leelijken Zigeuner, die je vannacht zoo bang

heeft gemaakt?"

De kinderen waren verbaasd. Er stonden keurige meubeltjes en een divan, waarover een mooi, gebloemd kleed lag. Enkele schilderstukken bedekten de wanden. Hier en daar stonden of hingen grappige beeldjes.

Nieuwsgierig vroeg Doortje: „Heeft u geen huis, meneer? Woont u altijd in dezen wagen?"

„Alleen als ik naar buiten trek om te schilderen. Mijn huis staat in de stad. Vanavond ga ik weer weg, want morgen is het Woensdag. Dan wil ik graag thuis zijn. Want daar wacht iemand op me. Ik zal je laten zien wie het is."

De schilder ging naar de kast, die tegen den achterwand stond en kwam terug met een schilderstukje.

Hij toonde het aan de kinderen.

„O, wat een mooi, klein kindje," riep Annie.

„Een snoesje," prees Doortje.

„En dat snoesje verlangt naar me," zei de schilder. „Ze is morgen jarig en wordt dan drie jaar."

De meisjes konden haar oogen niet van dat prachtige kindje afwenden. Het had groote, zachtblauwe oogen. Blonde krullen

omlijstten het ronde gezichtje. En het lachte lief, als een engeltje.

„Hoe heet uw kindje?" vroeg Annie.

„Ze heeft een naam," vertelde de schilder. „die je misschien nog nooit gehoord hebt. Kunegonde heet ze."

Doortje sprong als verschrikt op.

„Kunegonde," riep ze uit. „Kunegonde! Mijnheer, ik heb een pop, o, zoo'n mooie pop en die heet ook Kunegonde."

Annie werd een beetje jaloersch, omdat haar pop niet zoo heette.

„Maar, dat is ook toevallig," zei de kunstenaar, „dat onze kindertjes dezelfden naam hebben."

Annie zat stil voor zich te kijken met twee blosjes op haar gezicht. Een blosje van jaloezie en een blosje van boosheid, omdat Doortje in 't geheel niet van haar pop vertelde.

Ik geloof, dat Doortje dit zag en begreep, want eensklaps riep ze:

„Annie heeft net zoo'n mooie pop als ik. Ze lijken sprekend op elkaar en dragen dezelfde kleertjes. Het zijn stellig tweelingen."

Toen Doortje dit gezegd had, waren de blosjes van Annie's wangen verdwenen.

„Mijn pop heeft ook een mooien naam,

meneer. Misschien heeft u nog nooit dien naam gehoord."

"Vertel me eens," vroeg de schilder.

"Rosewinde heet mijn pop," antwoordde Annie.

"Rosewinde," herhaalde de schilder, "een lieve naam. Wat zijn wij toch gelukkige menschen! Ik door mijn Kunegonde, Doortje ook door haar Kunegonde en Annie door haar Rosewinde. Op de gezondheid van die drie kinderen zullen we een kopje thee drinken en een koekje eten."

De schilder, die de thee reeds gezet had, schonk drie kopjes en presenteerde koekjes.

Annie dacht aan de beloofde kieken, die de schilder morgen geven zou. Nu vertelt hij, dat hij dezen avond al weggaat.

Schuchter vroeg ze: „Mijnheer, en onze kiekjes dan? U gaat vanavond weg, en...”

„Wees maar niet bang, Annie. Ik heb hieraan al gedacht.”

De schilder trok de portefeuille uit zijn zak en haalde hieruit drie kieken, die hij den meisjes toereikte.

„Als-je-blijft,” zei hij.

Kreetjes van vreugde en verrassing klonken uit de monden der kinderen.

„Beeldig,” riep Annie.

„Prachtig,” vond Doortje.

„Ja, ze zijn goed geslaagd,” zei de kunstenaar. „Wat zou die pauw trotsch zijn, als hij ze zien kon.”

„O, dat leuke kalfje,” riep Annie. „’t Is net of hij houten pooten heeft.”

„Goed gezegd, Annie,” gaf de schilder toe. „Het lijken werkelijk wel pooten van hout.”

Ze zaten heel gezellig thee te drinken en te praten aan een tafel, die de schilder dicht bij de deur had geschoven.

„Wat is ’t hier toch mooi, hè,” zei de schilder. „Van alles kunnen we hier genieten, van weiden en akkers en bosschen. Ik schilder graag in deze buurt. Bijna iederen zomer werk ik hier.”

„Weet Kunegonde nu niet, waar u is?” vroeg Doortje.

„O, ja zeker. Ik bericht mijn vrouw altijd waar ik ben. Aan het postkantoor in het dorp heb ik de plek opgegeven, waar mijn woonwagen staat. Zie, daar komt de postbode. Wat zou die te brengen hebben?”

De brievenbesteller naderde haastig, klom de vier treden op, trok een telegram uit zijn zak, en reikte het den schilder toe.

„Als-’t-u-blijft, mijnheer.”

„Wat kan dat nu wezen,” mompelde de

kunstenaar en opende zenuwachtig het gezondene. „Gelukkig, niets ernstigs,” zei hij, toen hij het telegram gelezen had. „Maar ik moet dadelijk opbreken. Mijn vrouw telegrafeert mij te zorgen om drie uur thuis te zijn. Op dit uur zal een kunstkooper uit Amsterdam mij komen bezoeken.”

Hij keek op zijn horloge.

„Al kwart voor twee. Ik heb een groot uur te rijden.”

Hij stak de meisjes de hand toe.

„Zeg je oom en tante maar van me goeden-dag,” vroeg hij. „Ik heb geen tijd om afscheid van hun te nemen.”

De meisjes bedankten voor de mooie kiekjes en klommen de trap af. De schilder deed de buitendeur dicht en haastte zich naar het stuur. Hij sloeg den motor aan, die spoedig heftig begon te ronken en daar ging het.

„Dag meisjes, dag.”

„Dag mijnheer.”

Enkele minuten later was de auto achter de boomen verdwenen.

De meisjes haastten zich naar de boerderij. Ze wilden ook tante met de kiekjes verrassen. Ze kwamen in de keuken en daar vonden ze tante, knikkebollend in ooms grooten stoel.

De meisjes glimlachten. Het is ook zoo'n koddig gezicht, zoo'n slapend hoofd te zien, dat in alle richtingen heen en weer en op en neer schommelt.

Annie legde een der twee kiekjes, die ze bij zich droeg, op de tafel, vlak voor tante.

„Laten we onze kiekjes in onze slaapkamer brengen,” fluisterde Doortje. „Dan gaan we maar weer naar buiten.”

Een oogenblik later waren de meisjes weer op het erf.

„Ik heb slaap,” zei Annie, „en ik ben moe.”

„Daar weet ik raad op,” meende Doortje. „Laten we daar achter die schuur op 't gras gaan liggen. 't Is daar lekker koel. Misschien vallen we in slaap.”

De meisjes zochten de door Doortje aangewezen plaats op, en legden zich naast elkander op het gras.

Ze sloten de oogen. Wat was het stil om haar heen. Ze hoorden alleen het zachte gegons der muggen boven haar hoofden.

Zacht ruischte het windje in de boomkruinen. Het waren twee wiegeliedjes. En deze zongen de kinderen spoedig in slaap.

Het kalfje liep rond, zoo nu en dan wat gras happend. Het diertje naderde de meis-

jes. Het scheen wat bang voor de slapende kinderen, want voetje voor voetje kwam hij dicht bij.

Nu stond hij vlak voor de slapende gezichtjes, die tegen elkaar aan lagen. Het dier-tje boog zijn kop, tot zijn breeden bek heel dicht bij die twee snuivende neusjes was. — Toen ineens stak het zijn tong uit en gaf de kinderen een breeden lik over het gelaat.

Gillend vlogen ze beiden overeind en het verschrikte kalfje ging er, met kluchtige sprongen, vandoor.

In de deuropening stond oom, die dit alles gezien had, schaterend te lachen. De meisjes waren natuurlijk den schrik gauw te boven, nu ze begrepen, dat het kalfje hun die poets had gebakken.

Haastig wreven ze haar gezichtje met den zakdoek af.

„Toch eng zoo'n lik,” zei Doortje, die een vies gezicht trok.

Ineens begon Annie hard te lachen.

„Als onze moeders toch eens zoo'n grooten tong hadden,” zei ze.

„Jasses,” riep Doortje en toen vlogen ze naar oom toe, die nog altijd te schateren stond.

„Wat heb ik gelachen,” plaagde hij. „Ik

zag het aankomen. O, zoo'n kalfje likt zoo graag.”

„'t Is een leelijk lik-kalfje,” zei Annie. „Ik heb er spijt van, dat ze bij ons op de kiek staat.”

„De kiek, dat is waar ook. Wanneer krijgen jullie die?”

„We hebben ze al,” vertelde Doortje. „Eén hebben we voor tante op de tafel gelegd. Tante slaapt.”

„Kom mee,” verzocht oom. „Dan gaan we haar wakker maken.”

Maar dit bleek niet meer noodig. Toen het drietal in de kamer kwam, vonden ze tante wakker, die bewonderend de prachtige kiek bekeek.

„Ik vind het portret heel mooi, meisjes, en het is aardig van jullie, dat je ook aan mij gedacht hebt,” zei ze.

Oom had ook schik in de grappige kiek.

„Als ik vandaag of morgen in de stad kom, laat ik er een mooi lijstje om maken,” beloofde hij.

Nu vertelde Annie, dat de schilder een telegram had ontvangen, dat hem terugriep naar de stad. En dat de tijd hem had ontbroken, afscheid te nemen.

„Hij is een echte trekvogel,” zei oom.

„Dan zit hij hier en dan weer daar.”

„Maar hij is een heel lieve man,” verzekerde Doortje.

„Bijna zoo lief als je oom, is het niet?”

„Ja, bijna,” vleide Doortje.

Dientje kwam met de thee binnen en schonk voor ieder een kopje.

Daar vloog plotseling een bij brommend door het open raam de kamer in. Alsof ze Annie reeds gestoken had, vloog deze gillend van haar stoel op.

„Maar kind, wat is er?” vroeg tante. „Ben je zoo bang voor een bij?”

Luid gillend liep Annie rond, terwijl de bij in steeds nauwer kringen brommend om haar hoofd vloog.

„Doe dat dier dood, doe dat dier dood!” riep ze smeekend.

„Maar Annie toch,” trachtte tante haar te kalmeeren.

Nu kwam oom tusschenbeide.

Hij deed een grooten trek aan zijn pijp en blies een dikke rookwolk naar het dier.

Op rook is zoo'n bij niet gesteld, en dus vloog ze maar gauw weer naar buiten en naar de bloemen, bij wie ze hoort.

„Gelukkig,” zuchtte Annie, die zichtbaar ontdaan was.

„Maar hoe kom je toch zoo bang voor een bij?” vroeg tante.

Nu vertelde Annie, dat ze al eens door een bij gestoken was en sedert een hevige angst voor die dieren had overgehouden.

Doortje, die heelemaal niet bang was geweest, vond, dat ze veel flinker en dapperder was dan Annie.

Maar dit zei ze niet.

„O, die stadsmeisjes,” plaagde oom. „Als wij toch eens bang waren voor bijen en wespen en hommels en spinnen en al die andere dieren, zouden we geen leven hebben. Den heelen dag zou er een gegil en geschreeuw klinken in de boerderij, dat hooren en zien verging.”

En pas had oom dit gezegd, of daar klonk een tweede angst-gil en nu uit den mond van Doortje, die een muis zag tippelen, niet ver van haar op den vloer.

„Een muis, o, een muis,” riep ze, en in een wip stond ze boven op haar stoel en sloeg de rokjes stijf om haar beenen.

Haar handje wees in de richting, waarin het dier zat.

„Te deksel, een nieuw, bang meisje,” lachte oom.

„O, oom, o, oom,” kreet Doortje. „Doe ook

dat dier dood," riep tante lachend.

Oom trok zijn pet van het hoofd en wierp deze naar het dier, dat door een gaatje in de kamervloer wegschoot.

„O, kleine heldinnen," plaagde tante. „Ik zal je voor den schrik maar een plak koek snijden."

Doortje ging weer op haar stoel zitten, ze had er een kleur van.

„O, griezelig," zei ze.

Tante, die plakjes koek beloofd had, was lachend opgestaan en verliet de kamer.

Doortje bang voor muizen, Annie voor een bij!

Tante had een grappig plannetje bedacht.

Een oogenblik later kwam ze in de kamer terug met twee bordjes. Eén zette ze voor Annie neer en één voor Doortje.

„Heerlijk, honig," riep Annie.

„Heerlijk, muisjes," juichte Doortje.

Tante schaterde.

„Voor die muisjes ben je niet bang, hè, Doortje, en jij, Annie, lust die honig wel, die de bij ons brengt."

Annie sprong op van haar stoel, liep naar tante toe en gaf haar een kus.

„Daar krijgt u een zoen voor," zei ze dankbaar.

„En van mij ook een," zei Doortje.

„En oom dan?" vroeg oom Hendrik.

„U hebt geen zoen noodig," beweerde Annie. „U hebt genoeg aan uw pijp."

Oom sprong op en riep: „Ik zei het gisteren wel, dat ik van jullie veel te verduren zal hebben."

En toen liep hij lachend de kamer uit en de deel op.

Maar een oogenblik later was hij terug.

„Vrouw," vroeg hij, „wat zou je ervan denken, als de kinderen eens megingen naar het roggeland? Ze hebben dan een leuk ritje."

„Dat moet je doen, meisjes," ried tante. „'t Is voor jullie leuk, op zoo'n lange boerenwagen mee te rijden."

De kinderen vonden het heerlijk en liepen met oom mee, die Bles reeds had ingespannen.

Het andere paard heette Bles, omdat het een witte vlek voor zijn kop had.

Oom tilde de kinderen op den wagen, klom er zelf ook op, en daar ging het!

„Zouden wij niet mogen sturen?" fluisterde Doortje haar vriendinnetje toe.

„Ik zal 't oom vragen," zei Annie.

„Wel zeker," antwoordde oom, en reikte

Annie de leidsels toe.

„Eerst jij, later Doortje.”

Dat vond Annie leuk, zoo'n groot, dik paard te mogen besturen. Zij, met haar kleine handjes.

„'t Gaat echt,” prees oom en Annie kreeg een kleur van trotsch. Tersluiks keek ze Doortje aan, die naast haar stond.

„Houdt de leidsels maar goed vast,” ried Doortje.

„Ik kan het best,” prees Annie haar handigheid.

Na enkele minuten mocht Doortje sturen en toen het weer goed ging, zei oom:

„Jullie zijn twee volleerde, kleine boerinetjes.”

Toen begon Annie te zingen en Doortje stemde in:

Er loopt door 't gehucht
Een wonder gerucht,
Het is van een jonge boerinne,
Ze dorschte het graan.
Liet het spinnewiel gaan
En reed zij op grauw, d'ezelinne,
Dan lachte de tortel haar na,
ha, ha, ha.

Oom Henk, die dit heel oude versje ook kende, zong zacht mee. En hij dacht terug aan zijn schooljaren.

„Als Sneeuwwitje voor den wagen liep,” vertelde oom, „zou ik jullie de leidsels niet durven geven. Sneeuwwitje begint vaak ineens te dansen tusschen de boomen van den wagen en dan moet je heel sterk wezen om hem vast te kunnen houden. Als Sneeuwwitje den wagen trok en hij wist, dat een kind hem bestuurde, zou hij er stellig heel boos vandoor gaan. Sneeuwwitje houdt niet van kinderen. Hij herinnert zich zeker, dat hij toen zoo door die jongens met sneeuwballen gegooid is.”

„Sneeuwwitje is dom,” zei Doortje. „Hij begrijpt niet eens, dat ze daardoor juist zoo mooi is geworden.”

„Pas maar op,” waarschuwde oom. „Laat Bles het maar niet hooren. Hij zou het stellig aan Sneeuwwitje oververtellen, als ze 's nachts alleen in den stal staan. En dan zou Sneeuwwitje je bijten, als je eens dicht bij hem komt.”

De meisjes zagen oom aan, die heel ernstig keek. Net of hij het meende!

Toen ook Doortje een tijdlang gestuurd had, zei oom:

„Nu zal ik de leidsels weer nemen. We moeten dadelijk rechtsaf en dan gaat het langs een sloot, over een smallen weg naar het roggeland.”

Doris en Jan hoorden den wagen komen, keken op en wuifden de komenden toe. Doortje en Annie wuifden terug.

Op het stoppeland stond de rogge aan schoven van zes. Hel-geel blikkerde het stroo en de arenkoppen in het zonnelicht.

„Net mannetjes op een rij in een geel pakje,” zei Doortje.

„Ja,” riep Annie, „en met gele pluimen op het hoofd.”

„Wat die kinderen al niet opmerken,” dacht oom.

Toen de wagen stilhield, oom de kinderen eraf had getild en deze naast elkaar op het stoppeland stonden, kwam Doris op haar toegelooopen.

„Wil jullie wel eens maken, dat je het land afkomt,” bromde hij. „Wat moeten twee stadskinderen hier?”

Doris keek zoo ernstig, dat de kinderen geloofden, dat hij 't meende en hem angstig aankeken. De goeie Doris merkte dat.

„Neen, hoor,” stelde hij haar gerust. „'t Is maar gekheid van me. Als straks de wagen

vol is, mogen jullie boven op het voer zitten. Het zal ook maar geen leuk gezicht zijn, twee lieve meisjes daar zoo hoog in de lucht.”

„O, kijk eens, Doortje,” riep Annie. „Wat beeldige, blauwe bloemen naast en tusschen het koren. Oom, mogen wij die plukken?”

„Natuurlijk, kinderen,” stemde oom toe, „als je maar voorzichtig bent en geen halmen vertrapt.”

De kinderen vlogen weg. Gretig plukten ze de korenbloemen, die in weelderige hoeveelheid daar overal te prijken stonden. Toen het voer was opgeladen, hadden ze ieder een groote tuil, die ze voorzichtig, alsof ze Rosewinde en Kunegonde in de armen hielden, meedroegen naar den wagen.

Oom en de knechts tilden beiden boven op het voer. Doris zette zich op het voorbankje en nam de leidsels. Oom en Jan gingen bij de meisjes bovenop zitten. Ze moesten toch een oogje in 't zeil houden. Als de kinderen er eens afvielen

„De schilder zou er plezier in hebben, jullie zoo te schilderen,” zei oom. „Twee blonde meisjes op een voer rogge, ieder met een groote bos blauwe bloemen in de armen.”

„Wat zou moeder die graag willen hebben,” fluisterde Annie Doortje toe.

„Ja, maar deze zullen we aan tante geven. Ze is ook zoo lief,” stelde Doortje voor.

„Ja, natuurlijk,” gaf Annie toe. „Maar als we weer naar huis gaan, moeten we ook korenbloemen meenemen.”

„Zouden ze er dan nog wel wezen?” twijfelde Doortje.

Annie vroeg het aan oom.

„O, ja,” antwoordde oom, „er zijn hier heel veel korenbloemen. En als je een bos wilt meenemen naar huis, gaan we 's morgens, vóór ons vertrek, samen aan het plukken.”

„En dan helpt u ons, oom?”

„Ik help jullie.”

„Nu krijgt u ook een zoen,” zei Annie.

„En ook een van mij,” zei Doortje.

„Wat ben ik blij, dat ik nu mijn pijp niet in mijn mond heb, zooals vanmiddag,” lachte oom.

„Kijk, daar gaan kinderen op bloote voeten,” zei Doortje. „Wat moet dat leuk wezen, in 't warme zand rond te loopen zonder schoenen en kousen aan. Dat moeten wij ook eens doen, Annie.”

„Pas maar op, dat je dan niet in glas of

in iets anders scherps trapt,” waarschuwde oom.

„Bange oom,” plaagde Annie.

De wagen hobbelde knarsend over den zandweg, met diepe wagensporen doorploegd.

Doch, toen ze over den grintweg reed, scheen ze als vanzelf onhoorbaar voort te glijden.

Een kwartiertje later stond de wagen stil op het erf. Oom en de knechts hielpen de meisjes eraf, die dadelijk tante met de bloemen verrasten.

„Prachtig, kinderen, prachtig,” riep tante, toen ze de twee groote tuilen blauwe bloemen in ontvangst nam. „Wat heb ik toch lieve loegetjes.”

„Wil je wel gelooven,” zei oom, toen dien avond de kinderen naar haar slaapkamer gegaan waren, „dat ik die twee best hier zou willen houden!”

„Het zijn lieve kinderen,” prees tante.

„Ik had er eerst een zwaar hoofd in,” zei Dientje. „Ik dacht, wat moeten twee stadskinderen hier op de boerderij uitvoeren. Wat zullen ze zich vervelen. Twee zulke stadsnufjes, dacht ik. Maar, ik moet zeggen, het zijn heel aardige kinderen.”

En Jan en Doris vonden dit ook.

III.

Woensdag.

Twee Sneeuwwitjes. — Booze kalkoenen en een leelijke jongen. — Het geheim van Annie en Doortje.

„Klep, klep, klep,” deden de vlegels op het roggebed, dat op de deel uitgespreid lag.

„Klep, klep, klep!” Het klonk de heele boerderij door.

Maar de twee meisjes sliepen nog als marmotjes.

Tante stond voor de bedstee, in iedere hand een kopje met een geklutst, versch eitje erin.

„Eigenlijk zonde, om de kinderen wakker te maken,” vond ze.

Dat deed ze dan ook niet, maar ze begon te zingen, haar hoofd boven de kinderen:

Slaap maar, mijn kindje, je bent immers moe,

Doe gauw je heldere kijktjes toe

Alles is rustig en . . .

Gelijktijdig wreven de handjes door de oogen.

Doortje en Annie werden wakker.

„Hè, ik schrik,” zei Doortje, toen ze tante's hoofd daar zoo dicht boven zich zag.

„Jullie sliepen zoo heerlijk, dat ik je niet wilde wakker maken,” zei tante.

Annie schaterde.

„Daarom hebt u ons maar wakker gezongen, hè, tante?”

„Ja, 't is al over acht. Als je te lang slaapt, lig je vanavond uren wakker.”

„Wat is dat geluid toch van: klep, klep, klep?” vroeg Doortje.

„Oom en de knechts dorschen de rogge. Je moet maar eens gaan kijken. Als jullie gezien hebben, wat er al zoo te doen is in de boerderij, gaan jullie als boerinnetjes naar de stad terug. En als oom en ik oud zijn, nemen jullie de boerderij over.”

„Ja,” juichte Annie dit plan toe, „en dan mogen u en oom bij ons komen logeeren.”

„En krijgt u beiden ook iederen morgen een geklutst eitje van ons,” beloofde Doortje, die gretig het eitje opdrong.

Tante ging met de kopjes heen. Doortje en Annie klommen de bedstee uit.

„Laten we, voor we ons kleeden, naar het

dorschen gaan kijken," stelde Doortje voor.

Annie vond dit goed. Ze liepen de kamer door en bleven in de open deur, die op de deel uitkwam, staan.

Oom zag haar het eerst.

Hij liet den vlegel rusten en riep tot de knechts: „Kijk toch eens, jongens, daar staan nu twee Sneeuwvitjes naar ons te kijken.”

Ook de knechts staakten den arbeid.

„Kom je ons helpen?" vroeg Dorus. „Ja, goed," antwoordde Annie. „Kom Doortje.”

De meisjes tippelden de deel over tot het roggebed.

Dorus reikte Annie, Jan aan Doortje den vlegel toe.

„Juist," zei Oom, „zoo de steel vasthouden, dat heb je goed gezien. Nu oplichten tot boven je hoofd. Mooi zoo. En nu laat je den klopper maar flink neerkomen.”

En dat wilden de meisjes doen. Met moeite brachten ze den klopper boven haar hoofd en ze sloegen...

Maar, och arme, daar verloren ze beiden door de zwaarte van stok en klopper het evenwicht en de twee Sneeuwvitjes vielen voorover. Languit op het roggebed, haar neus in het stroo.

Oom en de knechts schaterden van den lach en tante en Dientje, die het hoorden, kwamen uit het waschhuis haastig aanloopen.

Toen ze begrepen, dat de meisjes zich niet bezeerd hadden, — want lachend kwamen ze overeind — schaterden ook zij.

Daar kwam Dorus met twee dunne stokjes aanloopen, die hij bij den paardenstal had zien liggen.

„Neem ieder maar zoo'n dun stokje in de hand," ried hij lachend. „Die kunnen jullie beter handteeren en zul je wel niet weer met de neus in het stroo vallen.”

Annie greep Doortje's hand.

„Kom mee, Doortje," zei ze. „We gaan weg. Ze lachen ons hier allemaal uit.”

Ze stapten het roggebed over, heel parmandig en met gezichtjes, die heel boos leken.

Toen ze buiten kwamen, lachten achter hen nog die vijf groote menschen.

Doortje en Annie gingen het erf op.

Ze vonden het leuk, in de warme zon te loopen in haar nachtgoed en op bloote voeten.

Al de dieren op 't erf schenen verbaasd te zijn. De domme kippen hieven haar kop op en keken naar de vreemde kinderen in het wit.

„Gek,” dachten ze stellig.

Het kalfje was zeker bang, want toen hij de meisjes zag, keerde het zich om en liep weg.

„Die is bang,” besliste Doortje. Een kar rammelde over den grintweg. De voerman hield het paard in. Als een afdakje tegen de zon, bracht hij beide handen voor de oogen en keek.

„Hoe komt boer Laamens nu ineens aan twee kinderen?” mompelde hij en reed verder.

De kippen, die ze voorbijliepen, stoven luid tokkend weg.

De twee kalkoenen stonden naast elkaar. Maar, toen de kinderen dicht bij hen waren, sloegen ze nijdig de vleugels uit en de halzen lang-gerekt, vlogen ze kakelend op de kinderen toe.

„O, die beesten,” waarschuwde Doortje angstig en ijlings haastten de meisjes zich terug naar de boerderij.

Doch de kalkoenen liepen haar na, met wijd-uitgeslagen vleugels, en ineens: „hap!” had ieder van hen de nijdige sneb vastgeklemd om Doortje's en Annie's nachtpon.

De meisjes gilden. De kalkoenen kakelden voort. Op de deel hoorden de drie mannen het angstig geschreeuw der meisjes en

kwamen haastig toegelopen.

„Poea, brrr,” schreeuwden ze en toen de kalkoenen de mannen zagen, die toeschoten met dreigend geschreeuw en wijd gezwaai van hun armen, lieten ze de meisjes los en vlogen wild schreeuwend het erf weer op.

Oom tilde Annie op, Dorus de nog gillende Doortje.

„Geen pijn gedaan?” vroeg Oom.

„Nee, oom, wat nare dieren,” antwoordden de kinderen, die werkelijk beefden van schrik.

„Ze hadden je in je bloote beentjes kunnen bijten,” zei Oom. „Kom maar nooit meer ongekleed op 't erf. Kalkoenen kunnen heel nijdig zijn. Zie eens om, daar staan ze nog heel kwaad jullie na te kijken. Hun lullen zijn nog rooder dan anders.”

Oom en Dorus droegen de kinderen de deel over tot aan de huiskamer en vertelden aan tante, wat er gebeurd was.

„Och, de stakkers,” zei tante meewarig, „ze zien er nog bleek van. Ga maar gauw zitten en eet wat.”

Een oogenblik later smulden de meisjes en ze waren den schrik te boven.

„Willen jullie nu nog wel boerinnetjes worden,” vroeg tante glimlachend.

„Jawel,” antwoordde Doortje, „maar dan gaan we eerst naar de markt en verkoopen die leelijke kalkoenen.”

Annie was 't geheel met Doortje eens.

Ze hadden heerlijk ontbeten, O, die lieve tante zorgde zoo goed voor ze. Wat hadden ze gesmuld van de boterhammen met kaas en jam en rookvleesch. Hoe heerlijk had haar het glas verse melk gesmaakt.

„Pas van de koe,” had tante gezegd.

Ze wipten haar slaapkamer in en wuschen en kleedden zich.

De zon scheen weer vriendelijk, evenals de andere dagen door de ruiten, waarvoor de kinderen stonden, net of ze blij was dat de twee stadsmeisjes hier nog waren.

„Gaan jullie mee naar het dorp?” klonk eensklaps de zware stem van Oom in de open kamerdeur.

„Naar 't dorp?” vroeg Doortje, „Gaat U die leelijke kalkoenen verkoopen, die ons bijten wilden?”

Oom lachte en antwoordde: „Nee, ik zal ze slachten, dan kunnen jullie helpen het vleesch opeten.”

„Ik lust geen vleesch van nijdige beesten,” zei Annie.

„Daar heb je gelijk in,” gaf oom toe, die

daarop vertelde, dat hij met Bles naar den smid wilde gaan, die het paard beslaan moest.

De kinderen liepen op oom toe, die haar beiden onder een arm nam en meedroeg naar buiten. Op het erf stond Bles stil te wachten.

„Ga je de meisjes verkoopen, baas?” vroeg Dorus.

„Nee, voor stadskinderen geven de boeren geen cent,” antwoordde oom. „Ik breng ze naar den veldwachter van het dorp, die zal ze opsluiten, omdat ze de kalkoenen geplagd hebben.”

„Ik wed, dat de vrouw ze dadelijk weer terug haalt,” voorspelde Dorus.

„Zeg haar dan maar gauw, waar zij ze vinden kan,” verzocht Oom.

De kinderen liepen naast hem. Doch, toen ze op den weg waren, die langs het erf leidde, zei Oom: „Maar waarom zouden we niet rijden op Bles zijn rug?”

„Ja, ja, oom,” juichten de meisjes.

„Durf je,” vroeg Oom, eenigszins verwonderd over haar moed.

Maar, nu keken de kinderen toch elkaar aan. Boven op zoo'n groot paard! Als ze er toch eens afvielen!

„Nee, laten we toch maar liever loopen,” zei Annie en ze keek naar boven, waar hoog boven haar die breede rug was.

Oom glimlachte.

„Wees maar niet bang,” zei hij. „Bles is zoo mak.”

Oom sloeg den linkerarm om den nek van het paard, legde den rechter op diens rug en — daar zat oom.

„Doen jullie nu ook maar zoo,” zei hij.

Maar daar zagen de kinderen heusch geen kans toe. Hun hoog opgestoken handjes konden nog lang niet den rug bereiken.

„Zal ik nu maar rijden, en zullen jullie naast Bles loopen?” vroeg oom.

„Het zal wel moeten,” antwoordde Doortje spijtig. Nu wendde oom het gezicht naar 't erf en riep: „Hei, Dorus, hei.”

De knecht verscheen in de open deel deur en oom wenkte hem.

Toen Dorus bij het drietal was aangekomen, zei oom: „Dorus, til jij de meisjes eens op, ze willen ook graag rijden.”

Hup! daar zat Annie.

„Sla je beide armen maar om me heen.”

Hup! daar zat ook Doortje, die haar armen om Annie sloeg.

„Hort Bles!”

En daar ging het.

„Zul je je allebei goed vasthouden,” waarschuwde oom. „Als je eraf glijdt, zou je een leelijken val kunnen doen. Bles is zoo hoog.”

„Je knijpt me zoo,” riep Annie, die zelf echter haar armpjes muurvast om oom had geslagen.

Bles sjokte voort, voet na voet.

Omdat ze niet vielen, voelden Annie en Doortje zich als kranige ruiters.

Annie werd overmoedig.

„Ik durf mijn handen best los te laten, oom,” snoefde ze.

„Nee,” waarschuwde oom, „doe dat niet. Als je valt, zouden er ongelukken gebeuren. Houdt me maar stevig vast.”

Dat deden de meisjes dan ook en heerlijk reden ze daar rustig over dien zonnigen grintweg.

Doch plotseling sprong een jongen van achter een dikken boom te voorschijn. Hij hief den stok op, dien hij droeg en gaf Bles een harden klap, terwijl hij schreeuwde: „Harder, ouwe knol.”

Bles, blijkbaar verschrikt, maakte plotseling een sprong.

„Kinderen, houd je vast,” schreeuwde Oom angstig.

Doch te laat.

Doortje en Annie wipten de hoogte in, en — gleden van den breedten rug af.

„Kinderen, kinderen,” riep oom angstig, terwijl hij haastig afsprong.

„Sta, Bles, sta,” waarschuwde hij het dier, dat onmiddellijk gehoorzaamde.

„Meisjes, heb je je pijn gedaan?”

In de verte vloog de jongen weg. Doortje en Annie stonden op. Haar kleertjes en gezichtjes zaten vol stof.

„Heb je pijn, kinderen?” vroeg oom, die zelf zenuwachtig was. Gelukkig, ze hadden zich niet bezeerd. Doortje had alleen een geschaafd plekje op haar wang, Annie een schrammetje op haar hand.

„Dat is gelukkig goed afgelopen,” zei Oom. „Zoo'n leelijke jongen! Die kon dat nou zeker niet hebben, dat wij daar zoo heerlijk reden.”

De kinderen reinigden haar kleertjes en veegden het gezicht af met haar zakdoek.

„Hè, ik beef ervan,” zei Annie.

„O au, au,” klonk het eensklaps achter hen. En wat zagen ze, toen ze omkeken?

Dorus, die alles gezien had, had den jongen gegrepen, en gaf hem een welverdiend pak slaag. Daar hadden oom en ook de meis-

jes nu werkelijk schik in.

„Hij heeft het verdiend,” zei oom. „Boontje komt om zijn loontje.”

Toen ging het wandelend verder naar den dorpssmid.

Die stond met zijn zwarte handen en zwart gezicht achter het aambeeld. De knecht trok de blaasbalg. Uit het vuur stak het uiteinde van een zwaar ijzer.

Zoodra de smid de meisjes zag, liep hij op haar toe.

„O, zijn dat nou de kinderen van je zwager en zuster uit de stad? Maar dat zijn aardige meisjes.”

Zijn beide handen tilden Doortje en toen Annie op. Maar o, wee, toen de kinderen weer op den vloer der smidse stonden, riep Annie:

„O, Doortje, wat ziet je jurkje eruit. Twee groote, zwarte vlekken, aan iederen kant één.”

„O, Annie, bij jou hetzelfde,” riep nu Doortje.

„Daar heb ik nou spijt van,” zei de smid. Oom lachte. „'t Is zoo gevaarlijk,” zei hij, „als een zwarte smid twee stadsmeisjes optilt.”

De zwarte man liep de smidse uit, doch kwam spoedig terug met een trommeltje,

dat hij Doortje toereikte.

„Hier, kinderen,” zei hij, „nu moet je maar eens lekker smullen. Ik heb er spijt van hoor.”

„Er is nog water en zeep op de boerderij,” verzekerde oom. „Tante zal de jurkjes wel schoon wasschen.”

Toen de meisjes smulden, zei Annie heel guitig tot den man achter het aambeeld: „U lijkt wel zwarte Piet van Sinterklaas.”

De smid lachte. Hagelwit blonken zijn tanden tusschen zijn zwarte lippen.

„Ja, die is nog zwarter dan ik, maar goed voor kinderen.”

Een oogenblik later sloegen de smid en de knecht op het gloeiende ijzer, dat de vonken als sterretjes door de smidse vlogen.

De meisjes, hooge angstgilletjes slakend, vluchtten naar buiten.

„We blijven hier en eten alle koekjes op,” fluisterde Doortje.

„Ja, voor zijn straf, omdat ie ons zwart heeft gemaakt,” zei Annie.

Ze gingen naast elkaar zitten op een ploeg, die daar wachtte op herstelling. Twee kleine meisjes naderden schoorvoetend. Ze waren als boersche dorpsmeisjes gekleed in een donker jurkje en een bont gekleurd schort.

„Dat zijn rijke meisjes,” fluisterde de een.

„Ze zijn zoo mooi gekleed.”

Ze moesten de kinderen toch eens van nabij bekijken.

Doortje zag ze 't eerst.

„Kom maar hier,” noodde ze, „dan krijgen jullie een koekje.”

Hand in hand naderden ze en namen voorzichtig ieder een koekje aan. Dat zag nog een drietal meisjes, dat op den weg liep en ook naderbij kwam.

„Komen jullie ook maar hier,” riep nu Annie, „we willen je een koekje geven.”

En nu waren daar ineens zeven meisjes, die uit den koekjeströmmel van den smid smulden.

Dat zag deze.

Hij wierp het hoefijzer in het vuur en kwam naar buiten geloopt.

„Wat moet dat hier?” riep hij.

De vijf klompenkindertjes vlogen angstig weg. Doortje en Annie schrokken en klapten het deksel van den koektrömmel dicht. Maar de smid lachte, dat zijn heele lichaam ervan schudde.

„Meisjes,” riep hij, „kom maar gauw hier. Het was maar gekheid. Jullie mogen alle koekjes opeten, hoor.”

Weer kwamen de meisjes terug en nog drie, die van den weg af alles gezien hadden, volgden. Nu waren er al tien kinderen. Maar gelukkig was de trommel nog lang niet leeg en ze konden smullen. Er was onder die dorpsmeisjes een heel kleintje, nauwelijks drie jaar oud. Dat kleine ding zoog op een pijp drop, die ze echter uit den mond trok, als ze een koekje kreeg en dit oppeuzelde. Toen de trommel leeg was, bracht die kleine uit dankbaarheid de drop-pijp vlak voor Annie's mond.

„Zuig ook maar,” zei ze.

Annie kreeg er een kleur van.

„Zuig dan,” herhaalde het kind.

Annie vond dat zoo lief, dat ze maar aan het verzoek voldeed.

„Jij ook,” zei het kleine ding tot Doortje en bracht de pijp drop ook voor Doortje's mond.

En die zoog toen ook.

Met een hoogroode kleur keken Annie en Doortje elkander aan, beiden verlegen gemaakt door den wensch van dat kleine ding.

Nu liep dit ineens met haar lekkernij weg. Ze was zeker bang, dat de andere meisjes ook snoepen wilden van haar kostelijk bezit.

Nu ze samen gesnoept hadden, raakten

de tongen van de boerenkinderen los.

„Waar wonen jullie?” vroeg er een. „Blijf je lang hier?” een tweede. „Zijn jullie rijk?” meende een derde te mogen veronderstellen.

Toen werd het een gevraag en gebabbel, waaraan ooms mededeeling, dat het paard beslagen was en ze dus moesten vertrekken, een einde maakte.

Doortje en Annie liepen naar den smid.

De eerste reikte den trommel toe en stak haar hand ten afscheid uit.

„Ik zal je maar geen hand geven,” zei de smid, „dan wordt die ook vuil.”

„Dat geeft niet,” verzekerde Dootje.

De smid drukte de kleine handjes der kinderen en zei: „Kom maar gauw terug, ik zal den trommel wel weer vullen.”

Lachend keek hij de kinderen na.

„Dag, dag!” riepen nu de dorpsmeisjes, vrijmoedig geworden door die gezellige smulpartij.

Doch pas was oom op weg, of hij riep: „Ho,” tot Bles, die onmiddellijk stilstond.

„Maar meisjes,” zei hij, „dat is nu toch wat al te gek, dat we alle drie loopen. Als ik jullie beiden nu eens op Bles' rug zette?”

De meisjes dachten aan den val van zoo-

even en keken elkander met bange gezichtjes aan, die vroegen: „Durf jij?”

„Doe 't maar gerust,” moedigde oom aan. „Wie vooraan zit, houdt met beide handen de manen. Wie achter zit, houdt zich stevig aan de voorste vast. Ik loop naast het paard, vat met mijn linkerhand het touw, en leg mijn rechter arm en hand stevig over jullie knieën. Vallen is dan onmogelijk.”

De kinderen hadden geen vrees meer, nu die goede en sterke oom dat zoo vertelde.

„Kom dan maar,” zei Doortje moedig. En Annie zei hetzelfde.

Een oogenblik later reden ze heerlijk op Bles' rug en zonder verdere ongelukken kwamen ze aan de boerderij.

Dorus stond op het erf. Die was er trotsch op, dat hij dien leelijken jongen een flink pak slaag had gegeven.

Oom had tante al van het geval verteld, toen Dorus met de kinderen de kamer binnenkwam.

„Hoe is het met je, kinderen?” vroeg tante bezorgd.

„O,” antwoordde Doortje, „'t is niets tante, kijk, alleen deze wang een beetje ontveld.”

„En ik heb maar een klein schrammetje aan mijn hand,” vertelde Annie.

„Dat 's nu allemaal jouw schuld, man,” knorde tante. „Je kon toch begrijpen, dat de kinderen vallen moesten, als jij ze niet vasthield, en Bles onverwachts begon te springen.”

Tante deed net of ze heel boos was.

Oom liet zich op een stoel vallen.

„Wat heb ik je voorspeld, kinderen? Dat ik veel te verduren zou hebben, zoolang jullie hier zijn.”

Nu zag tante de jurkjes.

„Maar kinderen, wat zien jullie jurkjes eruit. Twee groote vlekken!”

„De smid heeft met zijn zwarte handen, ons opgetild,” vertelde Annie.

„Dat is ook jouw schuld, man,” knorde tante opnieuw. „Je weet, dat de smid gek op kinderen is. Je had hem dadelijk moeten waarschuwen, de meisjes niet aan te raken.”

Nu deed oom, of hij heel bedroefd was en liet het hoofd hangen.

„Ik kan wel schreien,” zei hij.

De kinderen schaterden. Het was ook zoo'n grappig gezicht, dien grooten man daar te zien zitten, net als een klein kind, dat knorren gekregen heeft.

Tante liep op hem toe. Ze klopte hem op den schouder en zei:

„Nou, stil maar, ik zal een kop koffie voor je halen.”

Tante verliet de kamer en toen ze een oogenblik later met de koffie binnen kwam, zaten Annie en Doortje op ooms knie.

„Foei, kinderen,” zei ze, „jullie verwennen dien stouten man.”

Gezellig dronken ze een kop koffie, ook Annie en Doortje, wier kopjes haast alleen melk bevatte.

„Jullie hebt verkeerde koffie,” zei oom.

„Neen, verkeerde melk,” verbeterde tante.

„Meisjes, ik zal maar niet tegenspreken, dan krijg ik weer een standje,” zei oom.

Daar gingen de meisjes nu over nadenken. Wie had gelijk? Oom of tante? Was het nu verkeerde melk of verkeerde koffie? Annie had het gevonden, naar ze meende.

„Tante heeft gelijk,” zei ze.

„Daar begint het weer,” zuchtte oom.

„Ja, oom, luister maar. Het lijkt op melk wat we drinken, en niet op koffie. Toch is het niet heelemaal melk, 't is dus melk verkeerd.”

Tante lachte. „Help jij me maar, Annie,” prees ze Annie's tusschenkomst.

„Ik heb wat te stellen met jullie drieën,” schertste oom, die opstond, om aan zijn

werk te gaan.

Tante ging naar de keuken, waar de middagpot op haar wachtte.

„Wat zijn oom en tante toch lief,” prees Doortje, toen de meisjes alleen in de keuken achter gebleven waren.

„Ja, en Dorus ook, en ook Jan en Dientje,” prees Annie de andere menschen.

„Alles is hier mooi en lief,” zei Doortje.

„Ja, behalve de stier en de kalkoenen,” maakte Annie een uitzondering.

„En vergeet de bij en de muis niet,” vulde Doortje aan.

Annie griezeld nog bij herinnering.

Even bleven ze stil tegenover elkander zitten.

Plotseling sprong Annie op; zoo onverwachts, dat Doortje ervan schrikte en uitriep: „Er is toch geen muis!”

Doortje wilde alweer op haar stoel klauteren.

„Neen, stil maar,” waarschuwde Annie, en ze ging heel dicht bij Doortje staan.

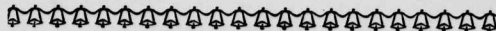
Met haar hand langs den mond, alsof er nog andere menschen in het vertrek waren, die het hooren mochten, fluisterde ze Doortje iets in 't oor. Deze luisterde met open ooren en open mond en toen Annie had uitge-

sproken, zei ze: „O, dat is een mooi plannetje, een leuk plannetje. Ja, dat doen we, dat doen we vast.”

„Niets zeggen, hoor,” waarschuwde Annie.

„Nee, natuurlijk niet. We hebben samen een heerlijk geheim.”

En wat voor geheim dat is, vertel ik in het volgende hoofdstuk.

IV.

Donderdag.

Heel vroeg in den morgen. — Twee lastige brieven.
Arme Hector.

„Bom-bom-bom,” bromde de groote klok in de kamer.

„Hoor je Doortje, drie slagen, het is drie uur.”

Klaar wakker zaten de kinderen al een tijd lang naast elkander in de bedstede te wachten, tot de groote klok haar zou vertellen, hoe laat het was.

„We hebben ons gelukkig niet verslapen,” fluisterde Doortje.

„Nee, laten we nog wat gaan ligg'n, 't is nog te vroeg,” meende Annie.

Ze gingen weer liggen, de gezichtjes naar elkander toe.

„Leuk, zoo samen wakker te liggen in den nacht,” zei Annie.

„Ja, nu wel Annie, maar dien eersten

nacht was het eng."

„Ja, maar dat kwam door dien langen baard in het maanlicht."

De meisjes lachten, de handen voor den mond.

„Verlang je wel eens naar huis, Annie?"

„Jij wel?"

„Ik weet het niet."

„Ik ook niet."

„We weten niets meer," stelde Doortje vast, en toen lachten ze weer zoo zacht, dat ze zelf haar lachgeluidjes haast niet konden hooren.

„Het wordt al dag, zie je wel, het licht van de maan is weg uit de kamer. Er komt een heel ander licht."

„Bom," bromde de kamerklok.

„Half vier! Zullen we opstaan?" vroeg Doortje.

„Neen, nog blijven wachten tot vier uur," ried Annie aan. „Nu is het nog te vroeg."

„Je wordt zoo moe van dat wachten," zuchtte Doortje.

„We kunnen straks weer gaan slapen," troostte Annie.

Toen bleven ze stil liggen.

Het licht in de kamer werd al helderder. Plotseling riep een der hanen een schel-

ku-ke-lu-ke! door de stilte.

„Ik schrik er van," zei Doortje.

Een tweede haan beantwoordde den eersten, met een luiden schreeuw.

„Ze roepen Oom en Tante, de knechts en Dientje wakker," waarschuwde Annie.

„Bom-bom-bom-bom," dreunden de galmen uit de kamer.

Gelijktijdig wierpen Annie en Doortje de beenen over den rand van de bedstede en na elkander klommen ze af. Ze stonden op den vloer der kamer.

„Vooral stil en zacht," waarschuwde Doortje fluisterend. „Gelukkig, dat het al een beetje licht is. We behoeven ons tenminste nergens aan te stooten."

Op haar bloote beenen liepen ze onhoorbaar de huiskamer door en de deel op. Gelukkig viel er licht door de ruiten der varkenshokken en den koestal. Ze waren in de keuken, waar Tante altijd het eten kookte, de thee en de koffie zette en de vele boterhammen smeerde voor al die menschen.

„Doe voorzichtig de deur dicht," fluisterde Annie tot Doortje, die achter haar liep. Onhoorbaar sloot deze de deur.

„Nu zijn we veilig," prees Annie haar beider voorzichtigheid.

„Ja, maar we moeten toch ales heel stil doen en heel voorzichtig,” meende Doortje. „Als ze ons toch eens hoorden!”

Welk plan hadden toch de kinderen bedacht? Wat gingen ze toch uitvoeren zoo vroeg in den morgen, nu allen nog sliepen? Nu niemand nog wakker was dan de hanen, die voort gingen met hun wekkende: „ku-ke-le-ku!” te roepen?

Toen de kamerklok brommend vertelde, door één slag, dat het half vijf was, verlieten Doortje en Annie de keuken. Naast elkander liepen ze. Ieder van haar droeg een kopje. Ze gingen de huiskamer in.

Wisten ze den weg niet meer, dat ze liepen naar oom- en tante's kamer?

Voor het bed der twee slapende menschen bleven ze staan. Stil zetten ze de kopjes op het kleine tafeltje bij het bed. Toen gingen ze terug. Haar witte gedaanten schenen te zweven, zoo licht liepen ze. Weer gingen ze terug naar de keuken. Even bleven ze hier, doch keerden, weer ieder een kopje voor zich uitdragende, naar de slaapkamer van oom en tante terug. En op hetzelfde tafeltje zetten ze ook deze kopjes neer.

Oom en tante sliepen nog.

Zacht begonnen de kinderen te zingen:

Slaap maar, mijn lieveling, je bent immers moe,
Kom, doe je heldere kijkertjes toe,
Alles is...

„Hè, hè, wat is dat?” klonk het uit twee monden tegelijk en verschrikt sprongen oom en tante overeind.

Doortje en Annie schaterden.

„Kinderen, jullie hier!” riep tante.

„Maar meisjes, meisjes toch,” bromde ooms zware stem.

Toen ze de oogen goed hadden uitgewreven, zagen ze alles. Annie en Doortje hadden voor beiden een eitje geklutst en een kop thee ingeschonken. Sprakeloos keken ze de kinderen aan.

„Ik kan je niet zeggen, hoe lief ik dat vind,” prees tante. „Kom eens bij me.”

En tante omhelsde de kinderen en begon zoowaar te schreien.

Oom wreef alleen maar met zijn hand door de oogen.

„We hebben het U beloofd, tante,” herinnerde Annie. „Als Doortje en ik hier later wonen, krijgen U en Oom ook iederen morgen een geklutst eitje op uw bed.” En toen

zei ze, als een echte boerin, die het druk heeft: „Kom Doortje, we hebben nog meer te doen.”

En ineens waren ze de kamer uit.

„Wat een schatjes hè,” zei tante.

„We moeten ze maar hier houden vrouw,” zei de boer.

„Wat zie ik nou,” klonk eensklaps een stem tot de kinderen, die weer in de keuken bedrijvig bezig waren. Het was de stem van Dientje die met verwarde haren en nog slaperige oogen op den drempel verscheen.

„Wat doen jullie toch, kinderen?”

Doortje kwam op Dientje toe met een kopje.

„Alsjeblieft, Dientje, een kopje thee.”

„Hebben jullie thee gezet, zoo vroeg in den morgen?”

„Ja,” antwoordde Annie, „en kijk eens, de boterhammen voor jou en de knechts staan ook al klaar.”

„Dat is heel aardig van jullie,” prees ook Dientje.

Daar kwamen Jan en Dorus, en toen die zagen en hoorden, wat de kinderen gedaan hadden, riep Dorus blij: „Daar krijgen jullie een zoen voor.”

„Neen, neen,” riepen de meisjes, die weg-

vlogen, „je hebt je nog niet eens gewasschen.”

En schaterlachend zochten Annie en Doortje weer haar kamer en de bedstee op, o zoo blij, dat het door Annie bedachte plannetje zoo prachtig gelukt was.

Enkele uurtjes maar hadden ze dien nacht geslapen. Toen ze dan ook weer naast elkander lagen, duurde het niet lang, of al de hanen op het erf kraaiden tevergeefs. Doortje en Annie riepen ze niet wakker.

Het was al over negen, toen tante beiden met een lieven zoen wekte.

„Goeden morgen, lieve boerinetjes,” prees ze, „Ik kan me zoo begrijpen, dat jullie moe zijn na al het werk, dat je gedaan hebt. Nu zegt Oom, dat hij je niet meer weg wil laten gaan. Zou je wel altijd hier willen blijven?”

De kinderen keken elkander en toen weer tante aan en wisten niet, wat ze antwoorden moesten.

„’t Is ook zoo’n gekke vraag, die ik doe,” zei tante. „Hier, drink je eitjes maar op en kom dan gauw bij me in de kamer.”

Onder het ontbijt legde Doortje eensklaps haar mes en vork neer.

„O Annie,” riep ze, „weet je, wat we vergeten hebben?”

„Ik schrik ervan,” verzekerde Annie.

„We hebben heelemaal vergeten, naar huis te schrijven. En we hebben het zoo beloofd.”

Oom gaf Tante een knipoogje en zei: „Hoe kon je dat nu vergeten, meisjes?”

„We vinden het hier zoo aardig, oom,” antwoordde Doortje oprecht.

„Dan moeten jullie na het ontbijt maar dadelijk schrijven,” zei tante. „Je ouders zullen niet weten, hoe ze het hebben, dat je ze zoo vergeet.”

Toen het ontbijt door tante en de meisjes was weggeruimd, zetten de laatsten zich aan het schrijven.

Oom en tante verlieten de kamer en toen tante na een geruimen tijd terug kwam, vroeg ze: „Nog niet klaar? Dat zal een lange brief worden.”

„Ik heb nog geen woord geschreven,” deelde Annie mede.

„Ik ook nog niet,” zei Doortje.

„Ik weet niet, wat ik schrijven moet,” verzekerde Annie.

Doortje legde haar pen neer en zuchtte: „Ik weet veel te veel, ik kan niet schrijven.”

Toen lachte tante en liep, om de meisjes niet verder te storen, weer de kamer uit.

Het duurde nog lang, eer de meisjes haar

briefje klaar hadden. Maar eindelijk waren ze dan toch met haar zwaren arbeid gereed. Annie had geschreven:

Lieve Moe en Pa.

We vinden het zoo heerlijk. Tante is een snoesje en Oom is lief. We hebben boven op Bles gezeten. Bles is natuurlijk een paard. Op den wagen vol rogge hebben we ook gereden. We zijn in een woonwagen van een schilder geweest met een lange baard. We hebben hier alles: Oom en tante, twee knechts, Dientje, dat is de meid, kippen, kalkoenen, twee paarden, een pauw en een kalfje, dat zoo leuk kan likken.

Een echo is hier, die ons alles naroept. Geeft U Rozewinde een zoentje van me? Henk moet haar stil laten slapen, tot ik terug kom.

Dag lieve moeder, dag lieve Vader

een zoen van

Annie.

En Doortje's brief luidde:

Lieve Ouders.

Ik denk iederen dag aan Kunegonde. Verlangt ze er naar, dat ik terug kom? Hier is een schilder geweest in een woonwagen. Die heeft een kindje, dat ook Kunegonde heet. We zijn van het paard gevallen. Erg leuk. Een kalkoen heeft Annie en mij in onze nachtponnetjes gepikt. Oom en tante zijn heel lief. We slapen in een hooge bedstede, maar zijn er nog niet uitgevallen. Dorus, dat is de knecht, wou van morgen een zoen van ons hebben. Maar dat hebben we niet gedaan.

Een zoentje voor Kunegonde en voor U en zusje

van Doortje.

Tante en Oom mochten de briefjes lezen en zeiden, dat ze die heel mooi vonden.

De adressen werden geschreven. Oom plakte de postzegels en zei, dat Jan ze dien middag wel naar het dorp zou brengen.

Doortje en Annie waren blij, dat ze het lastige karwei verricht hadden en draafden naar buiten.

Oom stond in de schuur naast de auto.

„Gaat U met ons uit rijden?” vroeg Annie. „Dat zal voorloopig niet gaan,” was Ooms antwoord.

„Het oude Fordje wil plotseling niet meer. Ik heb al wel tien maal geprobeerd, maar op gang te krijgen, maar het lukt niet. Zij is oud en op, geloof ik.”

„Heeft U de auto dan al zoo lang?” vroeg Doortje.

Toen vertelde Oom: „Ik heb haar pas een half jaar. Ik zou er nooit aan gedacht hebben er een te koopen, maar ik kreeg deze haast voor niets.”

„Zeker van Sinterklaas,” onderstelde Doortje.

„Sinterklaas houdt alleen van kinderen,” gaf Oom ten antwoord en vervolgde: „Je moet weten, dat ginds achter het bosch een heel rijke heer woont. Die wilde achter zijn villa een nieuwe garage laten bouwen. Maar de grond achter zijn huis was hoog. Er moest zand worden weggevoerd. Nu vroeg hij mij, of ik dat wilde doen met paard en kar en wat hij betalen moest. Het was een klein karweitje en daarom zei ik: „Och mijnheer, dat zand kan ik wel gebruiken om een slotje te dempen, dat weg moet. Geeft U mij dat zand en U behoeft niets te

betalen." Toen zei hij: „Ik heb nog een heel oud Fordje; die krijgt U van mij cadeau, als het zand weg is. Ik had haar voor mijn ouden tuinman bestemd, maar die is plotseling overleden." Zoo ben ik aan dat Fordje gekomen. Ik vond het wel prettig er een te hebben. Tante en ik werken de heele week van 's morgens vroeg tot 's avonds laat en nooit haast komen wij van de boerderij af. Nu konden we tenminste 's Zondags samen nog eens uit rijden gaan."

„U laat de auto dus maken?" vroeg Doortje.

„Ik zal er iemand bij halen, die er verstand van heeft," antwoordde Oom. „Maar ik denk, dat ze wel niet meer waard zal zijn, opgeknapt te worden."

Annie dacht aan de heerlijke autorit en vroeg: „Maar Oom, hoe moeten we dan thuis komen?"

Oom glimlachte en antwoordde: „Dan gaan jullie maar wandelen. Wat beteekent vijf uur loopen voor kinderen, die iederen morgen een versch, geklutst eitje drinken?"

„O neen," weerde Doortje af, „loopen doen we niet. Dan blijven we hier."

„Daar is het me juist om te doen," verzekerde Oom.

„O, Oom, nu begrijp ik U," lachte Annie. „U denkt, dat U dan iederen morgen een geklutst eitje van ons krijgt."

„Juist," gaf Oom toe, „maar zeg het niet aan tante, want dan jaagt ze jullie direct weg, omdat je te lief voor je oom wilt zijn."

Jan reed met een wagen roggde, door Sneeuwwitje getrokken, het erf op en hield stil bij de dubbele deeldeur.

Sneeuwwitje hinnikte blij, zeker omdat ze den stal rook.

„Nu moet ik aan den slag," zei Oom en liep heen.

„Ik ga water drinken," deelde Doortje mee, „ik heb vreeselijken dorst."

„Kom mee, Annie, dan drink ik aan de pomp daar naast het voorhuis. Jij moet dan pompen en ik zal drinken, zooals de jongens doen. Je weet wel, uit het vuistje."

De hond lag voor zijn hok in het warme zand, met zijn kop op de voorpooten. Doch zoodra hij de meisjes naderen zag, kroop hij schuw het hok in.

„Gek," merkte Annie op, „nog nooit heb ik Hector hooren blaffen en altijd ligt hij vast aan den ketting. Zou hij misschien erg gevaarlijk zijn?"

„Laten we maar niet dicht bij hem komen."

waarschuwde Doortje, die al een omweg maakte.

En langs dien omweg bereikten ze de pomp.

Doortje maakte van haar vuistje een trechter en hield dit voor de pompopening.

„Pomp, Annie,” beval ze.

Annie bewoog den zwengel naar boven en toen met en harden zwaai naar beneden. Een breede guts water liep door dat kleine trechtertje, maar slechts ten deele in Doortje's mond. De rest liep in haar wijd open mouwtje over haar arm tot op haar borst en schouders.

„Ho, ho, je pompt veel te hard,” waarschuwde ze, en Annie proestte van het lachen. „Ik ben drijfnat.”

„O dat is niets,” meende Annie, „deze jurkjes moeten toch gewasschen worden. Nu jij pompen en ik drinken.”

Annie ging staan zooals Doortje pas gestaan had.

„Geef maar een flinken ruk,” vroeg Annie, „ik vind koud water heerlijk.”

Doortje deed wat Annie verlangde. Maar, juist toen de straal naar buiten sprong, schoot Annie's hand van de tuitopening, haar kopje dook voorover en de heele straal

kwam in haar nek.

Het koude water droop in vele stralen langs haar borst en rug.

De kinderen gierden van het lachen. In dolle blijdschap dansten ze om de pomp, hand in hand.

„Melk verkeerd,” klonk eensklaps waarschuwend de stem van tante, die op den hoek van het voorhuis stond.

Doch, toen ze de logeetjes zoo uitgelaten van vreugde zag dansen, liep ze op de kinderen toe.

„Maar meisjes,” zei ze, „jullie drijven van het water.”

„Heerlijk!” riepen ze.

„Het lijkt wel, of ik eendjes te logeeren heb in plaats van kinderen. Maar kom, de zon zal je aanstonds wel drogen. Koud water is gezond in den zomer.”

Lachend nog kwamen Annie en Doortje in de kamer, waar ze tante vertelden, wat ze uitgehaald hadden.

„Als jullie maar pret hebben op de boerderij,” zei tante.

Eer Oom en Jan aan het voer rogge begonnen, kwamen ze ook hun kopje drinken, doch gingen dadelijk weer weg, evenals Dientje, die het ook druk had.

Toen de kinderen met tante alleen waren, dacht Doortje weer aan Hector.

„Tante,” vroeg ze, „we hooren Hector nooit. Hij blaft niet, en als we dicht bij het hok komen, kruipt hij er angstig in. Is hij misschien gevaarlijk?”

„O neen,” antwoordde tante, „hij is een lobbes. Maar Hectors geschiedenis is erg droevig. Ik zal ze jullie vertellen, luister maar.

Jaren geleden woonde hier in de buurt een daglooner. Japikse heette hij. Hij werkte ook nog wel bij andere boeren in den omtrek, maar meestal bij ons.

Op een nacht gebeurde er een vreeselijk ongeluk. Het was een hevige onweer, een onweer, zooals ik nog nooit in mijn leven heb bijgewoond. De bliksem sloeg in de woning van Japikse en doodde zijn vrouw en zijn zoon, een jongen van twaalf jaar. Het huisje brandde geheel af. De arme man had nu niets meer dan zijn hond Hector; die was niet door den bliksem getroffen. Japikse is toen met zijn hond gaan wonen in een heel armoedig huisje, dat aan den rand van het bosch stond.

Het is er nu ook al niet meer. Lang heeft de daglooner niet in dat huisje ge-

woond. Van verdriet is hij spoedig na zijn vrouw en zoon gestorven. Dag en nacht zat de hond op het kerkhof, op het graf van zijn baas. Met niemand wilde hij meegaan. Oom alleen wist hem mee te krijgen. Misschien, omdat hij Oom het beste van al de andere menschen kende. Want dikwijls, als Japikse hier kwam, bracht hij Hector mede. In het begin wilde hij heelemaal niets eten. Doch dit is langzamerhand beter geworden. Toch blijft hij een stakker. Blaffen doet hij nooit. Losloopen wil hij niet. Als we hem op het erf brengen, loopt hij dadelijk weer naar zijn hok terug en kruipt erin. Als hij voor zijn hok ligt en iemand komt dichtbij hem, gaat hij weer gauw naar binnen. Ik geloof vast, dat hij altijd nog treurt om zijn baas.”

Annie en Doortje waren stil geworden door tante's verhaal. „Die arme hond,” zeiden ze.

Ineens dacht Annie aan Oom, aan tante, aan de knechts, aan Dientje, en aan al die vroolijke dieren op en om de boerderij en ze vroeg: „Dus is er maar één hier op de boerderij, die bedroefd is, niet waar tante? En dat is Hector.”

„Ik denk het wel,” antwoordde tante. „Of

misschien Annie en Doortje ook, omdat ze zoover van huis zijn."

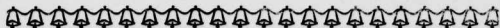
„Tante!" riep Doortje guitig, „ik heb dorst, geeft U ons nog meer melk verkeerd?"

„Mogen we Hector iederen middag een stukje van ons vleesch geven, tante?" vroeg Doortje.

„Natuurlijk kinderen. Zoo'n armen stakker kun je niet te veel verwennen."

Wel drie keer gingen de kinderen dien dag den armen hond bezoeken. Nu eens met een stukje vleesch, dan weer met een plakje worst of iets anders.

En de arme Hector kroop niet schuw en angstig in zijn hok terug, toen hij zag, dat de kinderen lief voor hem wilden zijn.

V.

Vrijdag.

Een eenzame tocht met veel angst. —
Echte Zigeuners.

Op strak gespannen wieden zweefde een ooievaar hoog boven de boerderij. Hij daalde in steeds nauwer kringen al lager en lager, tot hij neerstreek op het erf, dicht bij de sloot.

Aandachtig hadden de meisjes naar het wondere dier gekeken. Nog nimmer hadden ze een ooievaar van zoo nabij gezien.

„Laten we zachtjes naar hem toegaan," fluisterde Annie. „Misschien kunnen wij heel dicht bij hem komen. Ik zou hem zoo heel graag van dichtbij zien. Een ooievaar is zoo'n wonderlijke vogel."

„Ja," gaf Doortje toe. „Hoe zou het toch komen, dat de menschen een ooievaar geen gewonen vogel vinden?"

„Ik weet het niet,” gaf Doortje ten antwoord. „Zie daar staat hij op zijn eene poot en verroert zich niet.”

Heel stil kwamen de meisjes nader.

„Kwak-kwak-kwak-rek-rek-rek.” zongen de kikvorschen in de sloot, die langs het erf liep.

„Hij staat heel dicht bij het water,” fluisterde Annie.

„Ik begrijp het wel. Hij wil natuurlijk een kikvorsch pakken.”

Ze waren het dier zoo dicht genaderd, dat ze niet verder durfden gaan, uit vrees, dat de vogel haar zou opmerken en wegvliegen.

Heel geduldig, als een kat die op een muis wacht, bleef de lepelaar staan. En in de sloot riepen de kikkers maar vroolijk door hun kwak-kwak-kwak en rek-rek.

Eensklaps met een ruk boog zich de lenige hals en... hap! De ooievaar vloog op, terwijl een kikker zich vergeefs trachtte los te werken uit den begeerlijken snavel.

„Het arme beest,” zei Doortje meewarig.

En, alsof de andere kikkers het droevige verdwijnen van hun makker gezien hadden, zwegen ze.

De meisjes volgden met haar oogen den

ooievaar, die al hooger en hooger steeg en zoover weg vloog, tot ze niet meer te onderscheiden was.

„Is er een vliegmaschine in de lucht?” vroeg oom, die uit de dubbele deeldeer naar buiten kwam en op de meisjes toeliep. De kinderen vertelden, wat ze gezien hadden.

„Zoo'n ooievaar is een lief dier,” zei oom. „Zijn grootste plezier is uit Egyte naar ons toe te vliegen, om ons te vertellen, dat hij de Lente brengen komt. Maar een onplezierig beest is hij voor de kikvorschen.”

„Oom,” vroeg Doortje, „willen wij eens een versje voor U zingen van den ooievaar?”

„Graag,” was ooms antwoord.

„Wat krijgen we dan van U, oom?” vroeg Annie.

Oom lachte.

„Meisjes willen altijd wat hebben,” plaagde oom. „Maar goed. Als jullie voor me gezongen hebben, zal ik in gindschen boom klimmen en voor ieder van jullie een lekkere pruim plukken.”

„Zijn die al rijp, oom?” vroegen de kinderen.

„Ik heb al een enkele rijpe zien hangen,” antwoordde Oom. „Maar nu eerst het liedje.”

„Oom, ga daar op die kar zitten,” beval

Annie. „Dan bent U de ooievaar en wij zingen, omdat U voor ons de Lente gebracht heeft.”

Als een gehoorzaam kind klom oom op de kar en toen hij gezeten was, zongen de meisjes:

Hebt gij hem nog niet vernomen?
Kijk daar zit hij op het dak.
d'Ooievaar is weer gekomen
In zijn wit en zwarte pak.
Klepper-de-klep, klapper-de-klap
Klepper-de-klep, klapper-de-klap
Wees ons welkom, welkom daar
Beste, lieve, trouwe ooievaar.

„Ha-ha-ha-!” klonk eensklaps de prettige lach van tante. „Wat spelen jullie nu voor spelletje, kinderen, met zoo'n ouwen man?”

„Oom is de ooievaar, tante,” vertelde Doortje. „Wij zingen voor hem, omdat hij de Lente gebracht heeft.”

Nu schaterde tante nog harder en spotte: „Een mooie ooievaar; stel je voor kinderen, zoo'n ooievaar in de lucht.”

„Ja,” riep Annie, „en met een kikvorsch in zijn bek.”

„Maar nu zal ik je toch,” dreigde oom en sprong op. „Mag jij van den bek van je oom praten!”

Gillend van den lach vlogen de kinderen weg, door tante gevolgd.

„Denk om de pruimen,” riep oom.

Doch, omdat tante terug riep, dat de koffie klaar was, liep ook oom gauw naar de boerderij.

Toen de groote menschen hun koffie en de meisjes haar melk verkeerd gebruikt hadden, zei oom: „Kom nu maar mee, de ooievaar zal den boom invliegen.”

Van de deel nam oom een kleine ladder mee, zette deze tegen den boom en klom er in.

„Ha,” riep oom, „daar zie ik er een, die rijp is.” Hij plukte de vrucht en riep van boven: „Houd je jurkje uitgespreid, Annie. Dan mik ik de pruim er precies in.” Maar oom had goed beloven. Hij mikte zoo precies, dat de pruim precies op Annie's neus terecht kwam.

„Au,” schreeuwde Annie, die haar neus wreef, „leelijke ooievaar.”

Oom, boven in den boom, schaterde.

„Nu moet jij je jurkje ophouden, Doortje,” waarschuwde hij. „Hier heb ik weer een vette en rijpe.”

En dezen keer kwam de vrucht precies in Doortje's uitgespreide jurkje.

„Kijk eens, meisjes!” riep oom uit de hoogte, „heb je ooit van je leven zoo'n groote, dikke pruim gezien, als die daar hangt?” En oom wees in de richting, waar-in hij de vrucht zag.

„We hebben er ieder al een,” waarschuwde Annie.

„En je lieve oom dan? Mag die er geen hebben? En je tante en de knechts en Dientje? Een ooievaar is goed voor alle menschen en bovendien:

Aan een boom zoo vol geladen,
Mist men vijf, zes pruimpjes niet.

Met nog een vijftal vruchten, die hij in den jaszak had geborgen, klom oom af.

„Brengeu jullie de pruimen maar naar binnen,” verzocht oom, „ik moet naar het land. Dorus wacht me. Zorg er voor, dat tante ze niet allemaal opeet.”

„Tante is veel te lief om dat te doen,” verzekerde Annie.

„Te deksel,” zei oom, „dat jullie tweeën altijd de partij voor tante opneemt. Ik zal blij zijn, als jullie Maandag weer heengaan.”

En lachend liep oom weg.

„Als we straks gegeten hebben,” zei tante, „willen jullie wel een boodschap voor me doen, hè meisjes? Achter het bosch staat een klein huisje. Ik zal je aanstonds den weg erheen wijzen. In dat huisje woont vrouw Bosveld. Een arme stakker. Zij is al weken bedlegerig. 't Is daar een treurige boel. Ze heeft een dochter van achttien jaar. Het kind werkt bij de boeren om geld te verdienen voor haar ziekelijke moeder. Ik heb in een mandje wat eieren en boter gepakt. Die willen jullie wel naar de stakker brengen, nietwaar?”

Natuurlijk wilden de meisjes dit graag doen. Zouden ze die lieve tante iets kunnen weigeren?

„Loop maar even met me mee,” verzocht tante, „dan zal ik jullie den weg erheen wijzen.”

Aan tante's arm liepen de kinderen mee tot den weg, die langs het erf leidde.

„Zie eens,” legde tante uit, „je loopt dezen weg af, tot het derde pad links. Dit ga je op. Je loopt dan over het eerste bruggetje. Een eindje verder gaat een smal pad rechts af en dit brengt je naar het huisje van vrouw Bosveld. Zul je het goed ont-

houden, kinderen?"

Annie herhaalde, wat tante had uitgelegd en dit deed ze zoo precies, dat tante er zeker van kon zijn, dat ze niet zouden verdwalen.

Na den maaltijd gingen de kinderen op weg.

Ze liepen den grintweg op. Hier langs stonden berkeboomen. Even, door den wind bewogen, trilden de zilveren blaadjes in het zonnelicht.

„Net witte vlindertjes,” vond Doortje.

Anie droeg het hengselmandje.

„Als je nu je roode jurkje aanhad, kon je wel roodkapje wezen, die versnaperingen naar haar Grootmoeder bracht,” meende Doortje.

„En als dan de wolf eens kwam, Doortje?"

„Wolven zijn hier niet, maar er zou een stier uit de wei kunnen komen, Annie.”

„Brrrrrr,” rilde Annie, die zich de aankomst op de boerderij nog heel goed herinnerde.

De weg, waarover ze gingen, was eenzaam, ze zagen niemand. Zoo nu en dan holde een konijntje dwars over den weg en bleef dan nieuwsgierig zitten kijken in het lage hakhout.

Geen ander geluid hoorden ze, dan het

zacht ritselen der zilveren blaadjes van de berkeboomen en het gekweel van een enkel vogeltje.

„Wat stil hè, Annie.”

„Ja,” antwoordde deze.

„Ik zou toch niet graag altijd hier willen zijn, Annie.”

„Nee, tenminste niet op dezen weg. Op de boerderij bij oom en tante is het zoo eenzaam niet.”

„Laten we maar wat harder loopen, Annie,” stelde Doortje voor en ze versnelden den pas.

„Je bent toch niet bang, Doortje?"

„O neen, waarvoor zouden we bang zijn?"

„Voor de stilte natuurlijk,” vond Annie.

„Maar we behoeven toch voor de stilte niet bang te wezen,” meende Doortje.

Zoo maakten de meisjes elkander angstig en bang, en het duurde niet lang, of ze liepen naast elkander voort, alsof ze door iets vreeselijks vervolgd werden.

Hijgend kwamen ze aan het pad, door tante aangeduid en liepen dit op.

„Gelukkig, nu zijn we er gauw,” zei Doortje, die herademde.

„Nog vijf minuten, heeft tante gezegd,” sprak Annie verlicht en verlucht.

Het bruggetje waren ze over geloopt en gingen het pad op, dat rechtsaf leidde en haar naar de woning der zieke brengen zou. Toen ze den akker genaderd waren, waaraan vrouw Bosveld's huisje stond, zagen ze een heer, die haar naderde, zijn fiets aan de hand.

Toen hij bij de meisjes was, bleef hij staan.

„Dag meisjes,” groette hij vriendelijk, „waar moeten jullie heen met dat mandje?”

De kinderen vertelden, wat ze voor tante te doen hadden.

„Ik dacht het wel,” zei de mijnheer. „Toen ik jullie zag met het korfje, begreep ik, dat jullie naar die arme vrouw wilden gaan. Nu kinderen, dit behoeft niet meer. Vrouw Bosveld heeft geen eieren en boter meer noodig. Het is met de stakker gedaan. Zooeven is ze gestorven. Ik ben de dokter. Ga maar met me mee terug. Ik zal je tot aan den grooten weg brengen. Daar stap ik weer op mijn fiets.”

Zwijgend liepen de kinderen achter den geneesheer het pad terug weer af, tot ze kwamen aan den grintweg.

„Nou, dag meisjes,” groette de dokter, en sprong op zijn rijwiel.

De kinderen liepen den eenzamen weg weer op en de stilte beangstigde haar nog meer dan zooeven.

Om de kromming van den weg zagen ze eensklaps een woonwagen naderen.

„Zie, een woonwagen!” riep Annie. „Zou die van den schilder wezen?”

„Dat zou heerlijk zijn,” juichte Doortje, doch haar blijdschap werd teleurstelling, toen ze zag, dat het voertuig werd voortgetrokken door een paard.

„Neen, het kan de schilder niet wezen,” riep ze spijtig.

„Er loopt een paard voor den wagen en...”

„Het kan toch wel, dat de schilder twee wagens heeft,” viel Annie haar in de rede. „Eén wagen met een motor en één, die getrokken wordt door een paard.”

En blijde om deze mogelijkheid, versnelde ze verlangend haar pas. Doch, toen ze na een oogenblik den man zagen, die het paard bestuurde, wisten ze, dat hij den schilder niet was.

Zijn kleeding was haveloos, en de lange, zwarte hoofdhaaren hingen verward langs zijn gelaat.

„O, Zigeuners,” fluisterde Annie zacht.

„We moeten maar niet naar hen kijken,”
waarschuwde Doortje.

Meer en meer naderde de woonwagen. De kinderen liepen dicht tegen elkander aan, het hoofd gebogen.

„Ho!” klonk eensklaps de ruwe stem van den voerman, en vóór het paard stilstond, was hij al afgesprongen.

Verschrikt bleven de kinderen staan. Haar hart klopte angstig. Bevend zette Annie het hengselmandje op den weg.

Toen de man op de kinderen toeschoot, vatte Doortje eensklaps Annie's hand en riep angstig: „Kom, kom, Annie!”

Luid gillend van angst en schrik vlogen de meisjes weg. Ze hoorden, dat de man achter haar, honend en wreed lachte. De voeten der meisjes schenen vleugels te hebben, zoo hard liepen ze.

Toen ze het geknars der wielen weer hoorden, bleven ze higgend en trillend over haar gansche lichaam stilstaan.

Ze keken om. De wagen verdween snel in de verte. De mand was weg.

„Je lippen trillen, Annie, wees toch niet bang,” wilde Doortje geruststellen, doch toen begon ze zelf eensklaps zenuwachtig te snikken.

En de handen in elkander schreiden en snikten ze toen alle twee langen tijd.

Doch, dat huilen en snikken kalmeerde de kinderen.

„Gelukkig,” zei Doortje, „dat het hier eenzaam is en niemand ons ziet. Wat zouden ze ons uitlachen, als ze ons hier zoo zagen staan, als twee kleine, bange kinderen. Kom, laten we maar gauw naar de boerderij gaan en alles vertellen.”

Met haar zakdoekje wischten ze het gezicht af en liepen verder.

„Wat ging dat alles onverwachts, hè Doortje?”

„Ineens sprong die man van den wagen en beroofde ons van den mand.”

„Ja, maar waarom zette jij die toch eigenlijk op den weg neer?”

„Dat weet ik eigenlijk ook niet. Ik denk, dat ik alleen maar aan vluchten dacht en daarom de mand kwijt wilde wezen.”

Eensklaps begon Doortje te lachen.

„Waarom lach je?”

„Eigenlijk vind ik het wel echt, dat we overvallen en beroofd zijn,” antwoordde Doortje. „Dat overkomt bijna nooit een meisje. We hebben nu wat bijzonders te vertellen.”

„Zielig van die vrouw Bosveld,” vond Annie. „Gelukkig, dat we den dokter zijn tegengekomen.”

„Ja, gelukkig,” antwoordde deze, die weer aan den Zigeuner dacht en zei: „Zeg Annie, misschien spant oom Sneeuwwitje wel voor het rijtuigje, om den man te achterhalen. Dan neemt oom ons mee. Sneeuwwitje zal vliegen over den weg. En als we den man dan achterhaald hebben...”

„Springt die uit den wagen,” vulde Annie aan, „trekt een lang, blinkend mes uit zijn zak en...”

„Houd op, houd op,” riep Doortje, die het vreeselijke tooneel al voor zich zag.

„Laten we maar gauw naar huis gaan en hier blijven.”

Hoewel de kinderen geheel van hun angst en schrik bekomen waren, keken ze toch telkens om, om te zien, of niemand hen volgde. Doch op den weg achter haar was niemand te zien.

Toen ze op de boerderij aankwamen, was het schaftuur voorbij. Het gezin zat om de tafel en dronk thee.

„Ha,” riep tante, „daar zijn mijn knappe boodschapstertjes. Ga maar gauw zitten, een kopje thee zal jullie goed doen na zoo'n

tocht in de warmte. En wat zei de zieke? Was ze blij met de eitjes en de boter?”

Nu gingen de meisjes aan 't vertellen.

Uitroepen van verbazing, van schrik en ook wel van bewondering klonken uit de monden der luisterende menschen.

Jan balde zijn vuisten.

„Hè,” riep hij, „dat had ik moeten zien. Stel je toch voor, dat ik toevallig over den weg was gekomen, toen dat gebeurde. O, wat zou ik dien kerel hebben toegetakeld.”

„Dan is het maar goed,” meende tante, „dat je rustig en veilig te slapen lag. Er zouden ongelukken gebeurd zijn.”

„Eén ding weet ik wel,” verzekerde oom, „als er weer een Zigeuner komt, die nachtlgies vraagt in de schuur of op den hooizolder, komt hij onze boerderij niet meer in.”

„Nooit,” bevestigde Jan.

„En zijn jullie heelemaal niet bang geweest?” vroeg Dientje, die met de grootste bewondering de kinderen bleef aankijken, die daar zaten als twee kleine heldinnen.

Onwillekeurig keken de meisjes elkander aan, als vroegen ze aan elkander, wat ze hierop antwoorden moesten.

„Aan je oogen zou ik zeggen, dat je gehuild heb,” onderstelde tante.

Eerlijk vertelden de kinderen toen, dat ze wel degelijk bang waren geweest en angstig hadden geschreid, en dit konden de groote menschen best begrijpen.

Toen kwam het gesprek op vrouw Bosveld en haar dochter, die alleen achter bleef.

„Waar moet zoo'n meisje nu toch naar toe,” zei oom meewarig. „Alleen in dat huisje blijven gaat niet. Het kind is nauwelijks achttien jaar.”

Allen zwegen, als dachten ze er over na, wat er met dat meisje gebeuren moest.

Oom stopte een pijp, stak deze aan en blies zwiggend eenige rookwolken uit, die als blauwe slierten in de kamer hangen bleven.

„Vrouw,” zei hij eensklaps, „jij werkt den laatsten tijd veel te hard. Je wordt mager en bleek. En jij, Dientje! Met jou gaat het al net als met de vrouw. Dat kan zoo niet blijven.”

„Ik begrijp je al man,” zei tante en ze glimlachte. „Ik zal straks naar het kind toe gaan en haar zeggen, dat ze bij ons in dienst kan komen.”

„Drommelsche vrouw,” lachte oom, „jij raadt nu letterlijk alles. Ga maar dadelijk naar de stakker toc en vertel het haar. Het

zal haar wat troost geven en geruststelling, als ze weet, dat ze bezorgd is.”

Oom, die weer aan dien Zigeuner dacht, sprong ineens op en riep:

„Daar bedenk ik wat. Ik ga naar het dorp. Het gaat toch niet aan, dat zoo'n kerel kinderen aanvalt en ze berooft? Dat moet gestraft worden.”

„Maar man,” waarschuwde tante, „die is natuurlijk al veel te ver weg met zijn wagen. Dien krijgen ze toch nooit.”

„De telefoon is duizendmaal vlugger dan hij,” wierp oom tegen. „De politie kan telefoneeren naar het naaste dorp en als hij dit reeds is doorgereden, kan het volgende opgebeld worden.”

„Baas, je hebt gelijk,” zei Dorus, „daar moet iets voor de kinderen gedaan worden.”

„Span maar gauw in, jongens,” beval oom.

„Willen jullie meerijden, meisjes?”

Dit wilden beiden graag, en vijf minuten later reden ze achter oom, die Bles tot grooten spoed aandreef, naar het dorp.

Voor het Gemeentehuis hield het stil.

„Blijven jullie maar zitten, ik ben dadelijk terug.”

Oom schelde aan. Een veldwachter opende deur, en oom trad binnen.

Doch spoedig was hij terug.

„Jullie moeten ook bij den burgemeester komen,” deelde hij mede. „Klim dus maar gauw af.”

De burgemeester vroeg, of ze den man nog zouden herkennen, die haar van den mand beroofd had.

„O ja, mijnheer,” antwoordde Doortje vrijmoedig. „’t Is een groote man met heel lange haren.”

„En heel mager,” voltooide Annie zijn portret.

„Hebben jullie nog meer menschen in den wagen gezien?” vroeg het hoofd der gemeente.

De meisjes vertelden, dat ze nog een vrouw gezien hadden, die een klein meisje op schoot hield.

„Ik zal dadelijk opbellen,” beloofde de burgemeester, „en als ik iets naders vernem, laat ik je dit direct weten.”

Oom en de kinderen vertrokken.

„Wat gebeurt er nu verder?” vroeg Annie, toen ze huiswaarts reden.

„Als ze hem pakken,” vertelde oom, „zal hij zijn straf niet ontloopen. ’t Zou wat moois wezen, als die Zigeuners maar strafeloos konden stelen en rooven. En zeker

worden ze over de grens gezet. Dit stelende volkje hebben we hier niet noodig.”

Op het erf teruggekeerd, tilde oom de kinderen op den grond en zei: „Nu moeten we maar afwachten, misschien hooren we van avond wel het een en ander.”

Tante was nog niet terug van haar bezoek aan het meisje.

„Zijn jullie daar?” klonk eensklaps een stem, die uit de diepte van de aarde scheen te komen.

Het was de stem van Dientje, die in den kelder werkte.

„Kom eens hier, meisjes, het is hier lekker koel en de karnemelk is versch en frisch.”

„Voorzichtig,” waarschuwde de meid, toen ze de meisjes op de bovenste trede zag. „De keldertrap is steil.”

Heel langzaam daalden de kinderen af.

Toen ze bij Dientje waren, zei deze: „Een glas heb ik niet, kinderen. Maar uit dezen houten lepel smaakt de karnemelk ook goed.”

De meid schepte uit het vat een lepel vol en reikte dezen aan Annie toe.

„Hè heerlijk,” prees deze het gebodene.

Na gedronken te hebben, klommen de

kinderen de trap weer op. Op de deel gekomen, bleven ze eensklaps als verstijfd van schrik staan. Onwillekeurig grepen ze elkanders hand en onderdrukten met moeite een angstgill, die opsprong naar haar keel. In de deuropening zagen ze... de Zigeunerin uit den woonwagen, met het kind op haar eenen arm, een emmer aan den anderen.

Wat was de oorzaak, dat de Zigeunerin zoo onverwachts op de boerderij verscheen?

Toen ze, na mand en eieren en boter geroofd te hebben, de grens van het dorp over gereden waren, hadden ze hun wagen op een open plek in het bosch gezet. Doch, slechts enkele uren hadden ze hier verblijf gehouden, of twee veldwachters waren hun komen aanzeggen, dat de Burgemeester verlangde, dat ze onmiddellijk opbraken. Ze moesten wel gehoorzamen. Zigeuners zijn eigenlijk arme zwervers. Van het eene dorp worden ze verdreven naar het andere, van de eene stad naar de andere. Meermalen worden ze de grens van ons land over gebracht, om dan in het andere land hetzelfde lot te ondergaan. Nu ze in dit dorp niet mochten verblijven, waren ze wel genoodzaakt, terug te rijden en dus kwamen ze langs ooms boerderij. Ze wisten natuurlijk niet, dat hier An-

Rie Reinderhoff

„O, Zigeuners,“ fluisterde Annie zacht. (Blz. 103.)

nie en Doortje verblijf hielden, die ze dien middag beroofd hadden. Het toeval wilde, dat ze geen water meer in den woonwagen hadden en omdat het kind over dorst geklaagd had, besloot de Zigeunerin, op de boerderij water te vragen.

Dat Annie en Doortje een angstgil met moeite onderdrukten is begrijpelijk, maar even begrijpelijk is het, dat de vrouw, op het zien der kinderen, hevig schrikte. Naar binnen gaan en om water vragen, ging toch niet. Had haar man de kinderen niet beroofd? En, als de boer en de knechts kwamen en naar den wagen liepen, om haar man te vatten en aan de politie over te leveren? Wat moest er dan van haar en het kind terecht komen? Wat kon ze anders doen, dan met emmer en kind zoo hard mogelijk terug te loopen naar den wagen, om zich door een overhaaste vlucht te redden. Zoodra ze dan ook de kinderen zag, liep ze, zoo hard ze kon, naar den woonwagen terug.

„Laten we oom waarschuwen,” riep Annie, toen, door de vlucht der vrouw, haar schrik geweken was.

„Ja, kom gauw, oom is in de schuur,” ried Annie, en hand in hand liepen de kin-

deren de deel over, naar buiten.

Zoo hard ze kon, als zat de politie haar op de hielen, liep de vrouw verder.

Daar zagen Annie en Doortje opeens, dat de vrouw struikelde. Ze viel voorover. Het kind viel haar uit de armen. Het kwam op den grond terecht en schreeuwde pijnlijk. De kinderen hoorden de vrouw kreunen.

Ontsteld bleven de meisjes staan. Innig medelijden met de twee stakkers maakte zich van haar meester. Ze zagen, dat de vrouw zich met moeite oprichtte en het pijnlijk geschrei van het kind klonk droevig over het erf.

„Laten we haar helpen en oom maar niet roepen,” zei Annie, „de stakkers.”

Zoo hard ze konden, liepen ze naar de vrouw toe, die met hevige angst in haar blik de kinderen naderen zag.

Het is te begrijpen, dat de Zigeunerin angstig was. Ze begreep, dat de boer en de knechts zouden toeschieten, als de kinderen om hulp zouden roepen. En wat zou dan het gevolg zijn? Ze zouden haar man aan de politie overleveren, die hem voor wie weet hoe lang zou opsluiten. En wat moest zij dan beginnen, alleen met haar kind in den woonwagen?

Maar o, Annie en Doortje hadden zoo'n medelijden met de twee stakkers. Die arme moeder, die zoo pijnlijk kreunde en dat teere kindje, dat nog maar aldoor schreide van pijn.

„Zullen jullie de boer en de knechts niet roepen?” vroeg ze smeekend.

„We willen u helpen,” antwoordde Doortje haastig.

Verbaasd, maar tevens met innige dankbaarheid, zag de vrouw de kinderen aan.

Het kind stond aan haar rokken nog altijd pijnlijk te schreien. De vrouw bukte zich, om het kind op te beuren, maar de meisjes hoorden haar kreunen.

Toen bukte Annie zich en nam het kind in haar armen.

„Stil maar, kindje, stil maar,” troostte zij.

Op dit oogenblik kwam de boer uit de schuur.

„Wat zullen we nu beleven?” dacht hij en liep op het viertal toe.

„Ach, ach, de boer,” klaagde de arme, angstige vrouw.

„Wat gebeurt hier, meisjes?” vroeg oom, en dreigend zag hij de Zigeunerin aan.

„Zij is gevallen, met het kind op den arm,” vertelde Annie, „en ze heeft zich heel

erg pijn gedaan, oom."

„Maar, wat kwam je eigenlijk hier doen?" vroeg oom barsch.

Oom dacht natuurlijk aan den Zigeuner, die de meisjes beroofd had.

„Ik wilde wat water vragen," vertelde de vrouw.

„Ik had me voorgenomen, nooit meer iets voor dat Zigeunervolk te doen," bromde oom. Maar, toen hij het bleeke, lijdende gezicht van de vrouw zag, vatte hij ineens den emmer en zei: „Ik zal melk halen. Wat heeft zoo'n stakker aan water?"

Met den emmer aan zijn arm liep oom weg.

„De boer is je oom, zooals ik hoor," zei de vrouw. „Weet hij van dien mand?"

„Ja," antwoordde Annie, „maar oom weet natuurlijk niet, dat..."

„Zul je ons niet verraden?" smeekte de Zigeunerin.

„We zullen niets zeggen," beloofden de meisjes.

Oom kwam met den emmer terug, dien hij half vol melk gegoten had.

„Ziezoo," zei hij, „nu kan je kind drinken."

De vrouw nam het meisje uit Annie's

handen over, vatte den emmer op, bedankte en liep heen, door oom en de kinderen nageoogd.

„Wat een stumperds toch," zei oom.

Annie en Doortje glimlachten tegen elkaar, maar dat zag oom niet.

Met moeite, dat konden de menschen van het erf af opmerken, klom de vrouw in den wagen, nadat ze het kind aan den man had toegereikt.

Een oogenblik later gebeurde er iets, dat de kinderen, maar vooral oom, met de allergrootste verbazing vervulde.

Ze zagen, dat de man zich uit den wagen boog en... een mand op den weg zette.

„Zie kinderen, hij zet een mand op den grond," riep oom. „Wat heeft dat te beduiden. Dat kan toch de mand niet zijn, waarvan de Zigeuner jullie beroofd heeft?"

De zweep kletste op den rug van het paard, luide uitroepen: van: „Hort, hort," klonken, en voort vloog de wagen over den weg.

„Maar, meisjes, wat is dat toch?" riep oom.

Nu vertelden de meisjes, wat zich daar in een ommezien had afgespeeld.

Oom luisterde, eerst met een barsch ge-

laat, doch dat zich langzamerhand tot een glimlach verzachtte.

En wat deed oom, toen hij alles wist? Hij vatte de kinderen in zijn armen en gaf ze een kus.

„Jullie zijn lieve meisjes en die daar zijn arme stakkers. Het is maar goed, dat we zoo gedaan hebben. Het zijn toch ook menschen en vader en moeder van die stakker. Kom mee, dan gaan we eens zien, wat ze achtergelaten hebben.”

De inhoud van de mand bleek onaan-geroerd.

„Ze hebben toch spijt over wat ze gedaan hebben,” zei oom, vatte den mand op en liep met de kinderen naar de boerderij terug.

Een oogenblik later was tante van haar bezoek aan het meisje terug. En tante vertelde van de droefheid van het kind, maar ook van haar blijdschap, toen ze hoorde, dat ze op de boerderij mocht komen wonen.

„Nu hebben heel wat menschen een blijen dag,” zei oom en hij vertelde, wat er zoo juist op het erf was voorgevallen.

„Mooi gedaan, kinderen,” prees tante, „wat hebben wij eraan, menschen ongelukkig te maken?”

Een uur later kwam de veldwachter de

kamer in gelooopen. Hij viel met de deur in huis.

„Ik heb ze, ik heb dien Zigeuner,” begon hij. „Maar, waar hij dien mand gelaten heeft, is me een raadsel. Ik heb hem zoo-even aangehouden. Hij ontkent alles, maar ik zag wel aan de twee gezichten, dat ze niet vrij uitgaan. Het gekke van het geval is, dat ik dien mand niet vinden kon. Maar hij moet het wezen, want hij ziet eruit, zooals de kinderen hem beschreven hebben: een langen baard en broodmager. Maar die mand, daar zit het hem nu juist in.”

Oom glimlachte en zei: „Veldwachter, die mand staat daar.”

„Is dat de gestolen mand!” riep de veldwachter verbaasd uit, „maar hoe komt die hier?”

„De Zigeuner heeft hem teruggebracht, veldwachter.”

„Teruggebracht, Laamens,” riep de veldwachter, wiens verbazing haar toppunt bereikte, „teruggebracht, zeg je?”

„Veldwachter, het was maar een grapje van dien Zigeuner, en dat het een grapje is, zie je zelf. De mand staat daar toch?”

„En de eieren en de boter?” informeerde de veldwachter verder.

Oom schoof het deksel terzijde en antwoordde: „Zie maar zelf, er is niets uitgenomen.”

„Ik begrijp er niets van,” bekende de man, die oom werkelijk een beetje wantrouwend aankeek.

„Laat die menschen nu maar met rust, veldwachter,” ried oom gemoedelijk. „Het zijn toch ook maar arme stakkers.”

„Maar die ik voor geen cent vertrouw,” verzekerde de man der wet. „En als je mij nu vraagt, wat ik er van denk, Laamens, dan denk ik er dit van: Hier zit wat anders achter. Maar je wilt het mij niet zeggen.”

„Veldwachter, de mand is terug met de boter en de eieren. Wat willen we nog meer? En ik wil je dit ook nog zeggen: We hebben de stakkers nog een halven emmer melk gegeven ook. En dit heb ik nog voor jou.”

Oom reikte den veldwachter een sigaar toe, die dezen in den zak stak, zeggende: „Die bewaar ik tot van avond, Laamens. Overdag is het zonde, te rooken. Goeien mid-dag.”

De veldwachter stapte heen.

„Nou is de veldwachter weer blij met zijn sigaar,” zei oom en hij lachte, dat hij

schaterde.

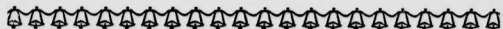
Toen Jan thuis kwam en hoorde, wat er gebeurd was, keek hij heel leelijk.

„Dat had je nooit moeten doen, baas,” bromde hij. „Zoo'n kerel jaagt de kinderen de doodschrik op het lijf en jij laat hem loopen!”

„Jan,” zei de boer gemoedelijk, „je moet ook aan zoo'n vrouw en kind denken. Als jij die twee stakkers gezien had, zou je net eender gedaan hebben als ik.”

„Ja, dat is waar,” gaf Jan toe, „het zijn stakkers.”

Toen dronk Jan van zijn thee en keek weer vriendelijk.

VI.

Zaterdag.

Van een leelijken beer en een mooi sprookje.

Naast elkaar zaten ze in haar bed.

Ze hadden het geklutste morgeneitje, door tante gebracht, opgedronken.

Het was, evenals de vorige dagen, heerlijk zomerweer. Tante had de gordijnen opgehaald en een raam hoog opgetrokken.

„We zijn net prinsesjes,” begon Doortje het gesprek. „We behoeven heelemaal niet te werken en we worden bediend als Koningskinderen.”

„Het zou wel leuk klinken,” meende Annie, „de prinsesjes Doortje en Annie.”

„De freules, die ons Rosewinde en Kune-gonde gegeven hebben, zouden jaloersch op ons zijn,” onderstelde Doortje.

Ineens bedacht Annie iets.

„O, Doortje,” riep ze zoo plotseling en luid, dat Doortje er van schrok, „ik weet wat leuks, iets, dat heel aardig zou zijn.”

„Ik ook wel,” zei Doortje schalksch, „we schrijven een brief aan onze Koningin en vragen Haar, of ze ons als Haar kinderen wil aannemen. Dan zijn we van zelf prinsesjes geworden en hebben we een lief zusje: Juliana.”

„Jij moet dan dien brief maar schrijven,” stelde Annie voor, die toen haar plannetje meedeelde.

„Doortje,” zei ze, „zou het niet aardig wezen, als we die lieve freules ons portret stuurden, dat de schilder van ons gemaakt heeft? Ik ben er zeker van, dat ze er heel blij mee zullen zijn.”

Doortje vond Annie's plan wel heel aardig, doch merkte op: „We hebben ieder maar één portretje. Als we dit weggeven, hebben we niets meer en ik wou er zoo graag een meenemen naar huis.”

Annie had spoedig een weg gevonden.

„We zullen den schilder een briefje schrijven en hem vragen of hij nog twee afdrukjes zenden wil. De schilder is een heel lieve man; hij doet het stellig, als we hem

er om vragen. Gelukkig weten we zijn adres."

Ook Doortje lokte dit plan toe en ze besloten na haar ontbijt onmiddellijk te schrijven.

„Ik ben moe van het denken," zei Doortje en ze legde haar hoofd weer neer op het kussen.

„Prinsesjes zijn gauw moe," verzekerde Annie en ze deed als Doortje en ging liggen, of ze een tweeden slaap tegemoet ging.

Plotseling werd de stilte verbroken door een vreeselijk gebrul, dat de heele kamer vervulde.

Verschrikt en angstig gillend sprongen de kinderen op en daar zagen ze een vreeselijk dier, een grooten, bruinen beer, die zijn kop door de open raamopening naar binnen had gestoken.

De meisjes grepen krampachtig elkanders handen en gilden zoo ontzettend, dat tante, die op het waschhuis was, verschrikt kwam toelooien.

Doch, vóór tante de kamer bereikt had, was het vreeselijke dier al weer verdwenen. Een zware mannenstem hadden de meisjes iets hooren roepen, doch de woorden hadden ze niet verstaan.

„Kinderen, kinderen, wat is er toch?" riep tante, die ook ten doode verschrikt de kamer was ingestormd en zich angstig over de bedstede heenboog.

„O tante, tante!" riepen de meisjes, „een beer, een groote, bruine beer stak zijn kop naar binnen en brulde vreeselijk."

„Maar kinderen," suste tante, „jullie zullen gedroomd hebben. In de bosschen hier zijn toch geen beren. Het zal 't kalfje geweest zijn, dat jullie goedenmorgen wenschen kwam."

Doch, toen de meisjes volhielden een beer gezien te hebben, liep tante naar het raam, om toch eens te kijken.

„Kom gauw hier, kinderen," riep tante, „jullie hebben gelijk gehad, ginds gaat hij."

De kinderen sprongen het bed uit en toen ze naast tante stonden, zagen ze op korten afstand van de boerderij de beer, voortsjokkende naast een man, die een aap op zijn schouder meedroeg.

„Een berenleider," zei tante, „die trekt door het dorp, om geld te verdienen met de kunstjes van aap en beer."

De kinderen beefden nog van den schrik. „Kruip nog maar even in je bed," ried tante aan, „en ga een oogenblik rustig lig-

gen. Jullie beven er nog van."

Op tante's raad klommen de meisjes weer in haar bedstede. Heel stil bleven ze een tijdje naast elkander liggen, doch, toen ze weer geheel van den schrik bekomen waren, richtten ze zich weer op.

"Willen we samen eens een sprookje verzinnen," stelde Annie voor. „Zooiets, als het sprookje van Roodkapje en de Wolf?"

„Goed," antwoordde Doortje, „begin maar."

Annie dacht even na en ving aan:

„Er waren eens twee meisjes..."

„Twee prinsesjes," verbeterde Doortje.

„O juist," gaf Annie toe en begon weer: „Er waren eens twee prinsesjes. Ze logeerden een week van de zomervacantie bij haar oom en tante, die op een groote boerderij woonden."

„Een prachtig begin," prees Doortje, maar ze vond, dat het nog mooier kon.

Daarom stelde ze voor het begin zoo te maken: „Er waren eens twee lieve, kleine prinsesjes. Ze logeerden een week van de zomervacantie bij haar lieve oom en schattige tante, die op een heel groote en deftige boerderij woonden."

Annie schaterde.

„Maar dat is niet alles waar," wierp ze

tegen.

„Een sprookje hoeft ook niet waar te zijn," verdedigde Doortje haar vondst.

„Daar heb je gelijk in," gaf Annie toe, „laten we daarom maar verder gaan met jokken." En ze vervolgde: „Op een morgen lagen die twee prinsesjes in bed. Tante had haar juist een geklutst eitje gebracht."

Nu schaterde Doortje op haar beurt en Annie zag haar ten hoogste verbaasd aan.

„Is het niet goed?" vroeg ze.

„Ja, het is wel goed," antwoordde Doortje, „maar je moet niet vertellen, dat tante de eitjes heeft gebracht. Vergeet toch niet, dat de prinsesjes logeerden op een deftige boerderij. Dan doet tante toch zelf geen werk. Neen, zóó moeten we het maken: „Op een morgen lagen die twee prinsesjes in bed. Een der lakeien had haar juist..."

„Lakeien, Doortje!" schaterde Annie. „Op de deftigste boerderij zijn geen lakeien."

„Dat 's waar ook," gaf Annie toe, „ik bedoelde ook: „Een der vele bedienden."

„Juist," zei Doortje.

„Ik zal alles nog eens herhalen," stelde Annie voor, doch haar vriendinnetje waarschuwde: „Wacht even, ik zal potlood en papier halen. We zullen ons sprookje op-

schrijven, anders vergeten we het."

Ze wipte het bed uit en was spoedig met het verlangde terug.

Doortje schreef, terwijl Annie langzaam herhaalde:

"Er waren eens twee, lieve, kleine prinsesjes. Annie en Doortje heetten ze. Ze logeerden een week van de zomervacantie bij haar lieve oom en schattige tante, die op een heel groote, deftige boerderij woonden. Op een morgen lagen die prinsesjes te bed. Een der vele bedienden had haar juist een geklutst eitje gebracht."

"Wat kun jij goed onthouden, Annie," prees Doortje.

"Ja, en daarom moet jij nu verder gaan," zei Annie.

Doortje knauwde een oogenblik op haar potlood en vervolgde: „Pas hadden de prinsesjes haar eitje opgedronken, of een vreeselijk dier stak zijn kop door het open raam der kamer en brulde de prinsesjes toe."

"Prachtig," prees Annie. „Zeg dien regel nog een keer, dan zal ik hem opschrijven." Doortje herhaalde den gevonden regel, dien Annie opschreef.

"Het wordt stellig een mooi sprookje," verzekerde Doortje. „En nu moet jij verder

gaan, Annie."

Even dacht deze na en vervolgde: „De prinsesjes waren niet bang. Naast haar in bed lag altijd een revolver. Het prinsesje Doortje nam deze op en.... schoot het vreeselijke beest dood."

"Och neen, Annie!" riep Doortje teleurgesteld, „dan is het sprookje uit. We moeten iets anders verzinnen."

Annie vond, dat Doortje gelijk had en daarom verzonnen ze beiden op een beter vervolg.

Dit meende Annie eindelijk gevonden te hebben.

"Luister, Doortje," waarschuwde ze. „De twee prinsesjes waren niet bang. Ze stapten het bed uit; ze sloegen haar purperen mantel om, die over den divan hing. Ze traden op het dier toe. „Mag jij prinsesjes doen schrikken?" vroegen ze.

"Prachtig," juichte Doortje en papier en potlood van Annie overnemende, zei ze: „Zeg het nog een keer, dan zal ik het opschrijven."

Dit geschiedde, en toen ook deze regels onder de andere waren gevoegd, vonden beiden, dat ze een prachtig sprookje maakten.

schrijven, anders vergeten we het."

Ze wipte het bed uit en was spoedig met het verlangde terug.

Doortje schreef, terwijl Annie langzaam herhaalde:

„Er waren eens twee, lieve, kleine prinsesjes. Annie en Doortje heetten ze. Ze logeerden een week van de zomervacantie bij haar lieve oom en schattige tante, die op een heel groote, deftige boerderij woonden. Op een morgen lagen die prinsesjes te bed. Een der vele bedienden had haar juist een geklutst eitje gebracht."

„Wat kun jij goed onthouden, Annie," prees Doortje.

„Ja, en daarom moet jij nu verder gaan," zei Annie.

Doortje knauwde een oogenblik op haar potlood en vervolgde: „Pas hadden de prinsesjes haar eitje opgedronken, of een vreese-lijk dier stak zijn kop door het open raam der kamer en brulde de prinsesjes toe."

„Prachtig," prees Annie. „Zeg dien regel nog een keer, dan zal ik hem opschrijven." Doortje herhaalde den gevonden regel, dien Annie opschreef.

„Het wordt stellig een mooi sprookje," verzekerde Doortje. „En nu moet jij verder

gaan, Annie."

Even dacht deze na en vervolgde: „De prinsesjes waren niet bang. Naast haar in bed lag altijd een revolver. Het prinsesje Doortje nam deze op en.... schoot het vreeselijke beest dood."

„Och neen, Annie!" riep Doortje teleurgesteld, „dan is het sprookje uit. We moeten iets anders verzinnen."

Annie vond, dat Doortje gelijk had en daarom verzonnen ze beiden op een beter vervolg.

Dit meende Annie eindelijk gevonden te hebben.

„Luister, Doortje," waarschuwde ze. „De twee prinsesjes waren niet bang. Ze stapten het bed uit; ze sloegen haar purperen mantel om, die over den divan hing. Ze traden op het dier toe. „Mag jij prinsesjes doen schrikken?" vroegen ze.

„Prachtig," juichte Doortje en papier en potlood van Annie overnemende, zei ze: „Zeg het nog een keer, dan zal ik het opschrijven."

Dit geschiedde, en toen ook deze regels onder de andere waren gevoegd, vonden beiden, dat ze een prachtig sprookje maakten.

„Nu komt pas het moeilijke,” zei Doortje, „hoe moet het sprookje eindigen?”

„De beer mag ons niet opeten!” riep Annie.

„Natuurlijk niet,” stelde Doortje gerust. „En dat kan ook niet. Hoe zouden we dan het sprookje kunnen geschreven hebben?”

De kinderen peinsden enkele oogenblikken. „Ik weet het, ik weet het!” juichte Doortje eindelijk en ze klapte van blijdschap in de handen. Luister maar: „Ineens gebeurde er iets wonderlijks.”

„Zeg het gauw, Doortje, welk wonder gebeurde er?”

Doortje ging verder.

„De beer trok zijn kop terug en ging op zijn achterpooten staan, vlak voor het raam. En ineens viel den berenhuid van hem af en daar stond voor de oogen der prinsesjes ... een prins!”

„O mooi!” juichte Annie opnieuw, „maar hoe kwam dat zoo ineens, dat de beer in een prins veranderde?”

„Ja,” antwoordde Doortje, „dat moeten we nu verzinnen.”

Na eenig nadenken had Annie een slot gevonden.

„Luister, Doortje,” zei ze. „De prins boog

diep en zei: „Prinsesjes, ik ben zoo blij, dat ik u gevonden heb. Een booze toovenaar heeft mij een jaar geleden in een beer veranderd, omdat ik een heel leelijk gezicht tegen hem heb getrokken. Als je twee prinsesjes zult hebben doen schrikken, terwijl ze naast elkaar in bed zitten, zal ik je weer omtooveren in een prins, beloofde hij. En dat is nu gebeurd.”

De prins maakte een tweede buiging en was verdwenen.”

„Prachtig,” riep Annie, „wat kunnen wij toch een mooi sprookje verzinnen.”

„Dat komt,” legde Doortje uit, „omdat deze heele week een sprookje geweest is.”

„Eigenlijk wel,” gaf Annie toe, „en daarom weet ik een goeden naam voor ooms boerderij. We zullen haar „De Sprookjes-Boerderij” noemen!”

Ook het laatste, door Doortje gevonden gedeelte, werd opgeschreven en nu was het geheele sprookje klaar.

Verbaasd kwam tante de kamer in.

„Nu was ik toch werkelijk bang, meisjes, dat de beer teruggekomen was en jullie had opgegeten. Je bent toch niet van plan den heelen Zaterdag in je bed te blijven?”

Annie vertelde, dat ze een sprookje ge-

maakt hadden en las dit tante voor.

„Dat moet je voor me overschrijven,” verzocht tante. „Wat zal oom daar ook blij mee wezen.”

„Niets verklappen van den naam, dien we gevonden hebben,” fluisterde Doortje Annie toe.

De meisjes stonden op, wuschen en kleedden zich en zagen tot haar verbazing, toen ze in de huiskamer kwamen, dat de groote klok al bijna elf uur aanwees.

„Dat is nu een gat in den dag slapen,” zei tante. „Eet maar niet te veel boterhammen, dan lusten jullie om twaalf uur geen middageten.”

Na het ontbijt stelden ze samen het volgende briefje aan den schilder op:

Beste Mijnheer.

Mogen we u iets vragen? We zouden nog graag twee kiekjes van ons hebben. Wilt u die voor ons maken, lieve mijnheer?

Annie en Doortje.

Onder dezen brief schreven ze het adres van Annie, aan wie de schilder het ge-

vraagde sturen kon.

„De freules denken ook vast aan een sprookje,” voorspelde Doortje, „als ze ons op de kar zien staan met een pauw en een kalfje bij ons.”

Annie dacht nu over de vele sprookjes, die ze al kende en zei: „Zeg, Doortje, weet je wel, dat de meest sprookjes vertellen van prinsen en prinsessen en kabouters en tovenaars, die op het land leefden. Hoe zou dat toch komen, dat ik nog nooit een sprookje gelezen heb, dat van stadsmenschen vertelt.”

Doortje wist hierop alleen maar te antwoorden: „We hebben toch al gezegd, Annie, dat deze heele week voor ons een sprookje geweest is. En dat komt, omdat wij nu ook op het land wonen.”

Tante, die juist voor oom de kamer inkwam, had Doortje's woorden gehoord en vroeg:

„En wat ben ik dan in dat sprookje”

„Een lieve fee,” antwoordde Doortje.

„En ik dan?” riep ooms zware stem.

„U bent een bullebak,” plaagde Annie.

Toen de twaalfuursmaaltijd geëindigd was en allen — behalve tante en de meid — een middagslaapje deden, verlieten Annie en Doortje opgewekt de boerderij, om een plan-

netje uit te voeren, dat Annie bedacht had en Doortje in het oor gefluisterd.

Ze zouden het bosch ingaan en van bloemen en blaadjes de letters S en B maken. Ze hadden immers de boerderij, waarop ze zoo'n heerlijke week hadden doorgebracht „Sprookjes-Boerderij” gedoopt.

In een kast op haar kamertje hadden ze een stuk heel dun karton gevonden, dat Doortje onder haar jurkje verborgen hield. Twee naalden met een klos wit garen hield Annie in haar handen, terwijl ze met den elleboog van hun linkerarm een schaar vastknelde, die zij onder haar jurkje had gestopt.

Ze kwamen in het bosch. In weelderigen overvloed groeiden hier vele bloemen in allerlei vorm en kleur.

Doortje teekende op het karton eerst een groote hoofdletter S, toen een dito B, die Annie daarop met de schaar uitknipte. Toen plukten ze bloempjes en blaadjes af en legden die op de letters.

„Prachtig,” prees Doortje. „Maar kijk, de blaadjes van die bloemen daar, hebben we nog niet. Wacht, ik zal er een paar plukken.”

Ze liep naar de aangeduide bloemen toe,

bukte zich, bracht haar duim en wijsvinger tot bij een der blaadjes, pakte dit beet, doch gaf tegelijk een schreeuw.

„Au, au!” riep ze, en wreef haar vingers. Ze had aan een brandnetel haar vingertjes gebrand.

Annie had werkelijk medelijden met haar. Twee vurige, roode plekjes, op iederen vinger een, wezen de plaats aan, waar de brandnetel de huid getroffen had.

„Nee, niet wrijven,” waarschuwde Annie, „daar zal het nog erger door worden. Zie, in dat kleine slootje daar is water. Doop je vinger er in, misschien zal de pijn dan gauw weg zijn.”

Doortje liep naar het slootje, legde zich voorover, stak haar arm uit, de twee vingertjes hadden bijna het water bereikt en toen...

Toen sprong een groote, dikke kikvorsch van den walkant precies op haar hand.

„O jakkes, jakkes,” riep ze en ze rilde ervan.

Ze wist niet, hoe gauw ze weg zou komen. Verbaasd zag Annie haar aan.

„Wat is er nu weer, Doortje?” vroeg ze.

„Een griezelige kikvorsch sprong boven op mijn hand. Brr, ik ben er nog koud van.”

De pijn was gelukkig spoedig over en ijverig werkten de meisjes door.

Het was een heele arbeid. Al die bloempjes en blaadjes moesten natuurlijk op het karton worden vastgenaaid.

Maar, toen ze met haar werk gereed waren, vonden ze haar moeite prettig beloond.

„Wat zullen oom en tante opkijken,” meende Annie.

En toen Annie dit zei, liep tante angstig de heele boerderij door en riep in alle kamers en zelfs in alle hoeken en gaten de namen der kinderen.

Waar waren en bleven die meisjes toch? Nòch op het erf, nòch in de schuren waren ze te vinden.

„Misschien zijn ze naar het dorp gewandeld,” onderstelde de meid, „of naar de baas en de knechts op 't land geloopt.”

Tante zuchtte van angst. „Als er toch maar niets gebeurd is,” jammerde ze.

Het was wel toevallig, dat de kinderen, zonder dat tante haar zag, de hoeve bereikten.

De meid was op de deel.

„Maar meisjes, waar zijn jullie toch geweest. Je tante is heelemaal overstuur, het

arme mensch.”

„Stil,” waarschuwde Annie, een vinger op haar mond leggende. „Zie eens, wat we gemaakt hebben.”

En ze hield de letter S en Doortje de B in de hoogte.

„Prachtig,” prees Dientje, „maar wat beteekenen die letters?”

„Dat zullen we je aanstonds wel vertellen,” antwoordde Annie. „Toe Dientje, haal eens gauw een hamer met spijkers. Je moet die letters voor ons vastslaan tegen een muur van de kamer. Gauw, Dientje, gauw.”

Een paar minuten later prijkten de letters tegenover den ingang tegen den muur.

„Nu gaan wij tante zoeken,” zei Doortje.

Ze liepen de deel over en het erf op. En daar op den weg, die hier langs leidde, stond tante en keek naar rechts en naar links, maar zag de meisjes niet, omdat ze met haar rug naar deze toestond.

„Tante!” riep Annie.

„Tante!” schreeuwde Doortje.

Zoo hard ze kon, kwam tante het erf opgelopen.

„Maar kinderen,” riep ze hijgend, bij de meisjes aangekomen, „wat heb je me in ongerustheid gebracht. Waar hebben jullie toch

gezeten?"

Annie vatte een hand van tante.

„Kom maar met ons mee," zei ze.

Toen greep Doortje de andere hand van tante en ze trokken de hijgende vrouw mee de boerderij in.

In de deuropening gekomen, zag tante de twee kleurrijke kransen tegen den wand.

„Maar kinderen!" riep ze, „dat vind ik prachtig. Hebben jullie dat gemaakt! O, wat mooi, wat mooi. Maar vertel me eens, wat beteekenen die letters eigenlijk?"

Annie legde het haar uit.

„Tante," zei ze, „we hebben van morgen in bed samen ons eerste sprookje gemaakt. Weet u het nog? Nu en omdat we dit gemaakt hebben op de boerderij, hebben we deze een naam gegeven. Raadt u eens, tante, welke naam?"

„S — B," zei tante zacht. „Ik weet niet, wat het kan beteekenen."

„S — B!" riep Annie, „dat beteekent: „Sprookjes-Boerderij."

„En jullie zijn lieve sprookjeskinderen," zei tante en zij kuste haar beide lieve logeetjes.

Oom en de knechts waren van den akker teruggekeerd en naast elkander bleven ze in

de huiskamer verbaasd naar de kransen kijken.

„Te drommel," prees oom, „dat is prachtig. Maar wat beteekenen die letters toch?"

„Raad eens oom?" vroeg Doortje.

Oom dacht na.

„Ik weet het!" riep hij na een poosje uit. „Die S is de schilder, die jullie gekiekt heeft."

De meisjes schaterden.

„En de B, oom?" vroeg Annie.

„Deugnieten! Die B is de Bullebak, zooals je je oom vanmorgen genoemd hebt."

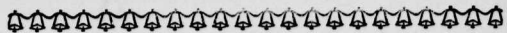
Wat hadden de meisjes nu een schik. Ze draafden van plezier door de kamer.

Toen ze oom verteld hadden, wat die letters beteekenden, zei hij: „Vrouw, nu moet er van avond bij ons een feestje zijn ter eere van de nieuwe naam: „Sprookjes-Boerderij" — en ter eere van onze lieve logeetjes."

Tante bakte poffertjes en Jan had uit het dorp limonade gehaald.

Het werd voor de kinderen een heerlijk avondje.

„Het spijt me erg," zei oom, „dat jullie Maandag weggaan, maar de poffertjes smaken heerlijk."

VII.

Maandag.

Onder den regenhoog terug naar de stad.

Zondag was het rustdag geweest en nu was de Maandagmorgen gekomen.

„Nooit zullen we samen weer in die hooge bedstede slapen,” zei Annie, toen ze den volgenden morgen waren uitgestapt.

„Misschien toch wel,” meende Doortje, „als oom en tante ons vragen, of we de volgende vakantie terug willen komen.”

„Ben je blij, dat je weer naar huis gaat, Doortje?”

Even dacht deze na.

„Een beetje wel,” antwoordde ze zoo zacht, als was ze bang, dat een ander dan Annie haar hooren kon.

Ze stonden nog voor de bedstede, toen tante binnen kwam.

„De laatste eitjes, kinderen,” zei ze. „’t Is jammer, dat de week om is. Maar jullie komen het volgende jaar toch terug, nietwaar? Of is het je bij oom en tante niet bevallen?”

„We hebben ook herfstvacantie,” deelde Annie, als antwoord op tante’s vraag, vlug mede.

Tante glimlachte en zei: „Hebben jullie ook herfstvacantie? Maar dan moeten jullie terugkomen; natuurlijk.”

En, omdat ze alweer een leuke week in het vooruitzicht hadden, juichten beiden: „Heerlijk, tante, heerlijk.”

Toen zei deze: „Drink je eitjes maar lekker op. Over een paar maandjes zijn jullie weer bij me.”

„O Doortje,” waarschuwde Annie eensklaps, „we moeten nog korenbloemen plukken, om ze mee te nemen naar ons huis.”

„Oom is al gegaan,” deelde tante mee. „Hij zal wel een paar flinke bossen voor jullie meebrengen.”

„Wat aardig,” riep Annie, „dat oom daaraan gedacht heeft.”

„Ik hoor het wel, je houdt meer van je oom dan van mij,” zei tante, en liep lachend de kamer uit.

„Zullen we onze mooie jurkjes maar vast aantrekken,” stelde Doortje voor, toen ze zich gewasschen hadden.

„O neen, ik tenminste niet,” verzekerde Annie. „Denk toch aan den stier. Als hij me in mijn roode jurkje ziet, gebeuren er ongelukken, heeft oom voorspeld.”

„Dan trek ik ook mijn daagsche jurkje aan,” besliste Doortje.

Toen ze aan het ontbijt zaten, kwam oom binnen met twee groote bossen korenbloemen.

„O, oom,” riepen de meisjes, „wat veel en wat prachtig.”

Oom glimlachte, gaf de meisjes een knip-oogje en zei: „Ja, ik moet den laatsten morgen mijn beste beentje voorzetten, anders vinden jullie, dat je tante liever is geweest dan ik.”

De meisjes proestten van het lachen, want tante was, door oom niet opgemerkt, in de deuropening komen staan en hoorde alles aan.

„Ha-ha-ha kinderen,” lachte tante, „nu hoor je, hoe jaloersch die ouwe opa is.”

Nu schaterden de kinderen opnieuw, want ze herinnerden zich beiden, dat Annie oom zoo genoemd had, den middag van hun aankomst op de boerderij.

Toen de meisjes haar ontbijt gebruikt hadden, liepen ze de deel op, waar Jan, de knecht, werkte.

Hij zette den emmer, dien hij droeg, neer, ging voor de kinderen staan en vroeg: „Gaan jullie na den middag weg?”

„Ja,” kreeg hij tot antwoord.

„Blijf nog maar een weekje,” vroeg Jan. „Het is zoo gezellig, twee van die aardige meisjes hier te zien rondspringen.”

„We komen in de herfstvacantie terug,” beloofde Annie.

„Dat is goed,” zei Jan, de emmer weer opvallende, „een jaar kan ik ook niet wachten.”

„Even in het varkenshok kijken,” stelde Annie voor.

„Waarom?” vroeg Doortje.

„We moeten toch alles nog even zien, voor we weg gaan,” gaf Annie ten antwoord.

„Ja,” gaf Doortje toe, „kom maar.”

Ze gluurden in het hok, waar de mest-varkens lagen.

„Ze liggen nog op dezelfde plaats, als toen wij hier kwamen,” merkte Doortje op.

„Het zijn dikke luiwammessen,” spotte Annie.

Voor den stier bleven ze staan.

„Wat kijkt hij ons goedig aan, hé Annie?”

„Ja,” zei deze, „zie, hij heeft tranen in de oogen, zeker van verdriet, dat we weggaan.”

Toen liepen de meisjes lachend naar buiten.

Het kalfje liep rustig te grazen.

„Die mag ons nog een likje geven,” beloofde Annie.

„Kom, we gaan naar hem toe.”

Toen ze het kalfje genaderd waren, liep het met de kluchtigste sprongen weg. Op een afstand bleef het staan, keek de kinderen aan en schreeuwde een driemaal herhaald: „boe!”

De meisjes schaterden.

„Die is, geloof ik, blij, dat we weggaan,” zei Doortje.

Hector lag voor zijn hok. Languit lag hij daar, zijn kop in het warme zand.

„Die stakker moet nog iets van ons hebben,” stelde Annie voor. „Kom, we gaan wat voor hem halen.”

Bereidwillig gaf tante aan Doortje een stukje worst, aan Annie een hompje kaas en met deze lekkernijen gingen ze naar het arme dier. Langzaam, als kostte het kauwen hem inspanning, at Hector. De meisjes

streelden zijn kop. Even kwispelde hij met zijn staart. Toen sloot Hector de oogen, of hij erg moe was.

„Laten we hem maar met rust laten,” zei Annie, „en naar de kalkoenen gaan. Zien of ze ons weer pikken.”

Maar die logge kalkoenen liepen tusschen al die kippen in en zagen naar de meisjes niet om.

De pauw wandelde heel alleen op verren afstand.

„Die blijft zich maar verbeelden, dat hij een groot heer is,” verzekerde Annie.

„Nu naar de echo,” stelde Doortje voor. „We zullen haar vertellen, dat we weggaan en haar vragen, of ze er bedroefd om is.”

Ze stonden weer onder den boom.

„Begin jij maar,” verzocht Doortje.

„Echo,” riep Annie, „we gaan weg. Weet je het al? Ben je bedroefd?”

„Neen!” bulderde eensklaps een zware stem in de verte.

De meisjes schrokken ervan.

„Wat is dat nou?” vroeg Doortje.

De meisjes keken om zich heen, doch zagen niemand.

„Roep jij nu eens, Doortje?” vroeg Annie, alsof ze bang was.

En deze riep: „Ben je blij echo, dat we weggaan?”

„Ja,” bulderde dezelfde stem van zoeven.

„Maar wie roept dat dan toch?” vroeg Annie. „We zien niemand en...”

Eensklaps sprong Doris, die zich achter een dikken boom in de verte had schuil gehouden, te voorschijn en met beide armen zwaaiend en luid lachend, vloog hij op de meisjes toe.

„Engerd,” schold Annie, toen de knecht bij haar was en Doortje zei: „Akeligheid.” Doris lachte nog harder.

Het liep tegen twaalf. De tafel was al gedekt.

Op tante's verzoek hadden de meisjes haar mooie jurkje aangetrokken en de koffer gepakt.

Onmiddellijk na den maaltijd zouden ze vertrekken.

„Ik ga even den stier plagen,” zei Annie, toen ze haar rood jurkje had aangetrokken.

„Niet doen,” waarschuwde Doortje.

Maar Annie liep de kamer uit en de deel op, zoover de deel op, tot de stier haar zien kon.

Woest hief deze zijn kop op en schreeuwde een zoo vervaarlijk „Boe!” dat Annie maar

gauw terug liep naar de kamer.

Toen het gezin om den middagdisch zat, was het ineens, of de schemering inviel. De zon was weg. Een groote schaduw scheen boven de aarde te hangen.

Ze schrokken er allen van.

Oom liep naar het raam.

„De zon is geheel weg,” zei hij. „De hemel is niet meer te zien. Er komt vast een onweer.”

„Een onweer?” riep Annie, die dacht aan tante's verhaal van den vorigen dag.

Tante waarschuwde oom met een hoofdbeweging, dat hij hierover niet verder spreken moest. Het scheen wel nacht, zoo donker werd het.

Geen van de menschen sprak.

Allen schenen af te wachten, wat er zou gebeuren. Lang bleef het donker, maar geen bliksemstraal doorkliefde de zwarte lucht. Geen donderslag klonk. Eensklaps begon het te regenen.

„Gelukkig!” juichte tante, „geen onweer, maar regen.”

Al harder en harder regende het. Het werd een zee van regen, die neerstroomde op de aarde. Ze kletterde op den steenen omloop langs het woonhuis. Ze ruischte in

de boomen, ze pletterde neer in groote bob-
bels in den tuin voor het woonhuis.

„Heerlijk, heerlijk!” juichten Annie en
Doortje, die zoo'n regenzee nog niet gezien
hadden.

Ze dansten, staande voor de ruiten, van
vreugde rond.

Eindelijk hield de regen op. Opeens brak
de zon zich een weg door de wolken en...

„O, o, wat mooi,” juichten de kinderen.

De zon had een regenboog getooverd van
het eene verre einde der aarde tot het
andere.

Een kwartier later reden de kinderen in
een open rijtuigje met oom en tante. Oom
wees naar den regenboog hoog boven hun
hoofden en zei:

„Wat aardig, vrouw, dat we rijden onder
een mooien regenboog, die ons den weg
wijst naar de stad van Annie en Doortje.”

EINDE.

INHOUD.

Hoofdst.		Blz.
	Maandag.	
I.	Annie en Doortje op reis. — Sneeuwwitje, de Echo en een Zigeuner	5
	Dinsdag.	
II.	Van een schilder, een kalfje, een bij en een muis	28
	Woensdag.	
III.	Twee Sneeuwvitjes. — Booze kalkoenen en een leelijke jongen. — Het geheim van Annie en Doortje	54
	Donderdag.	
IV.	Heel vroeg in den morgen. — Twee lastige brieven. — Arme Hector	75
	Vrijdag.	
V.	Een eenzame tocht met veel angst. — Echte Zigeuners	93
	Zaterdag.	
VI.	Van een leelijken beer en een mooi sprookje	122
	Maandag.	
VII.	Onder den regenboog terug naar de stad . . .	140

De mooiste en goedkoopste Jongens- en Meisjesboeken zijn de meer dan 80 deeltjes van de Geïllustreerde Bibliotheek

„ONS GENOEGEN”

Prijs per deel:

In prachtband, met gekl. stofomslag f 1.20.

Ingenaaid in gekleurd omslag f 0.75.

De uitvoering van deze serie voldoet inderdaad aan de hoogste eischen, die men stellen kan. Keurig gebonden, van goede teekeningen voorzien, waartoe knappe teekenaars hun medewerking verleenden, met een flinke, duidelijke letter gedrukt, vormt zij een niet te versmaden schat in de boekenkasten van onze Jongens en Meisjes.

(N. Arnh. Courant.)

Uitgebreide Titellijst op aanvraag gratis verkrijgbaar.

BIBLIOTHEEK „ONS GENOEGEN.”
 In prachtband à f 1.20, Ingenaaid in gekleurd omslag à f 0.75.
 Serie B. MEISJESBOEKEN. (Leeftijd 8—12 jaar.)

WEER VEILIG THUIS, 4e druk, door Henriëtte Blaauw. Geïllustreerd door Willem Hardenberg.

DE SNEEUWKONINGIN, door Henriëtte Blaauw. Geïllustreerd.

LOE EN JETTIE, 5e dr., d. Henr. Blaauw. Geïll. door Ella Riemersma.

VRIENDINNEN, 5e dr., door Henr. Blaauw. Geïll. door Rie Cramer.

HET GEHEIM VAN TANTE SAAR, 2e druk, door Henriëtte Blaauw. Geïllustreerd door J. G. Kesler.

TWEE PLEEGZUSJES, door Wilh. Blokker. Geïllustreerd door Sijtje Aafjes.

JO-HAN EN MIEN, door Wilh. Blokker. Geïllustreerd door Sijtje Aafjes.

EEN ZOMERVACANTIE AAN ZEE, 2e dr., door H. Brinkgreve. Geïllustr.

OP ZONNEHEUVEL, 3e druk, door H. Brinkgreve. Geïll. door Jos. Rovers.

JOOSJE, door H. Brinkgreve. Geïllustreerd door Willy Schermelé.

HUIZE „SONNEVANCK”, door H. Brinkgreve. Geïll. door Sijtje Aafjes.

ANNIE EN DOORTJE, door Suze Brinkgreve. Geïll. door Rie Reinderhoff.

TWEE VRIENDINNEN OP DE BOERDERIJ, door Suze Brinkgreve. Geïll.

SUUS ZONDER ZORG, d. J. H. Brinkgreve-Entrop. Geïll. d. Miep de Feijter.

ANS EN HAAR TWEELINGBROER, door J. H. Brinkgreve-Entrop. Geïll.

DE ZUSJES BBEESMA, 4e druk, door Tine Brinkgreve-Wicherink. Geïll.

DINA'S REISAVONTUUR, 2e dr., door Tine Brinkgreve-Wicherink. Geïll.

BIBLIOTHEEK „ONS GENOEGEN.”

In prachtband à f 1.20, Ingenaaid in gekleurd omslag à f 0.75.

Serie B. MEISJESBOEKEN. (vervolg) (Leeftijd 8—12 jaar.)

EEN DURE LES, 2e druk, door Tine Brinkgreve-Wicherink. Geïllustreerd.
NETTY'S EERSTE SCHOOLDAG, 2e dr., door Tine Brinkgreve-Wicherink.
LOEKIE EN HAAR CLUBJE, d. Elise Bronkhorst. Geïll. d. C. Oudenaarden.
HET INDISCHE NICHTJE, 5e druk, door Tine Gobius. Geïllustreerd.
LIENTJE, 4e dr., door Tine Gobius. Geïllustreerd door Willem Hardenberg.
VRIENDSCHAP, door S. Gruys-Kruseman. Geïllust. door Rie Reinderhoff.
UIT RIEK EN JETTIE'S SCHOOLJAREN, door Enny v. d. Heide. Geïll.
MIEKE, 6e druk, door Hermanna. — Geïllustreerd door Netty Heyligers.
OP DEN SEVENTOP, 4e druk, door Hermanna. Geïllustreerd.
KASTEEL ROMPERSBURGEN, 5e druk, door Hermanna. Geïllustreerd.
MILLIE'S VACANTIE, 9e druk, door Marie Honig. Geïll. door Toos Prins.
EEN KLEIN, KLEIN JOKKENTJE, 6e druk, door Marie Honig. Geïllust.
KONINGINNETJE, 5e druk, door Aletta Hoog. Geïll. door Sijtje Aafjes.
NANNEKE, 2e druk, door Aletta Hoog. Geïllustreerd door Sijtje Aafjes.
EEN GELUKKIG VIERTAL, 6e druk, d. Aletta Hoog. Geïll. d. Toos Prins.
KNAP SUUSJE, 5e druk, door Thérèse Hoven. Geïllustreerd.
VILLA ZONNESCHIJN, door Felicie Jehu. Geïll. door Netty Heyligers.
DE TWEELINGEN BEB EN BOB, door Felicie Jehu. Geïllustreerd.

ONDER VERSCHILLENDE MEESTERS, 5e druk, door C. Joh. Kieviet. Geïll. door W. B. IJzerdraat.

RIE VRIENDINNETJES IN DE KERST-VACANTIE, door M. J. Molanus-Stamperius. Geïll. door Willem Hardenberg.

VIEB NICHTJES, 6e druk, door Betsy Nort. Geïll. door Toos Prins.

MIEKE EN HAAR POESJES, door Helen Randers. Geïllustreerd door Miep de Feijter.

DE WESSELTJES, door G. A. Schouten-van Steenberg. Geïllustreerd door Anni v. d. Buit.

In de Vacantie

Bibliotheek voor Jongens en Meisjes

In prachtband à f 1.75, Ingenaaid in gekleurd omslag à f 1.—
Serie B. MEISJESBOEKEN. (Leeftijd 10—14 jaar.)

DE ROBBEDOEZEN, door W. F. Arends. Geïllust. door C. Oudenaarden.
DOOR'S GROEITIJD, door C. Asscher-Pinkhof. Geïll. door Netty Heyligers.
ONDER EEN DAK, 3e dr., door Henr. Blaauw. Geïll. d. Netty Heyligers.
TOTTIE'S WEEK-END, d. J. H. Brinkgreve-Entrop. Geïll. d. Hermi Kalis.
STELLA EN HAAR VRIENDIN, door J. H. Brinkgreve-Entrop. Geïllust.
DE NICHTJES JET EN INE, door J. H. Brinkgreve-Entrop. Geïllustreerd door Miep de Feijter.

VOOR 'T EERST VAN HUIS, 3e druk, door Tine Brinkgreve-Wicherink.
HET NESTKUIKEN, 2e druk, door Tine Brinkgreve-Wicherink. Geïllust.
DE VAN DALENTJES, 2e druk, door Tine Brinkgreve-Wicherink. Geïll.
TILLY EN HAAR VRIENDINNEN, 2e dr., d. Tine Brinkgreve-Wicherink. Geïllustreerd door Netty Heyligers.

MIES VAN BERKENHAGE, door Jacoba Hazevoet. Geïllustreerd.
LOT MERTENS, 4e druk, door Hermanna. Geïll. door Netty Heyligers.
DE ZUSJES VAN DE BERKENHOEVE, 5e druk, door Hermanna. Geïll.
ALLEN IN 'T NESTJE, 5e druk, door Aletta Hoog. Geïllustreerd.
ANGELINE'S BELOFTEN, 7e druk, door Melati van Java. Geïllustreerd.
WIES ONGELUK, 4e druk, door Felicie Jehu. Geïllust. door Henri Pieck.
NEL DE ONTEMBARE, 5e dr., door Felicie Jehu. Geïll. d. Netty Heyligers.
VAN LIEF EN VAN LEED, 3e dr., door Felicie Jehu. Fraai geïllustreerd.
DE PLEGGZUSJES, 2e druk, door Felicie Jehu. Geïll. door Nelly Spoor.
HET BADREISJE VAN COR SLUNG, 8e druk, door C. Joh. Kieviet. Geïll.
MIJN TWEE VRIENDINNEN, 4e druk, door Truida Kok. Geïllustreerd.
IN VEILIGE HAVEN, door Truida Kok. Geïllustreerd door Henri Pieck.
LOES VAN BERGEN, door A. H. Lemei-Boneker. Geïll. d. Netty Heyligers.
MIEP HOFLAND, 2e druk, door Nanda. Geïllustreerd door Poi Dom.

BIBLIOTHEEK „IN DE VACANTIE.”

In prachtband à f 1.75, Ingenaaid in gekleurd omslag à f 1.—.

Serie B. MEISJESBOEKEN. (Vervolg) (Leeftijd 10—14 jaar.)

ANNIE VAN WALEN, 3e druk, door Jkvr. Henriëtte Rappard. Geïllustr. AAN TWEE KANTEN, door A. A. Sirks-Joustra. Geïll. d. Netty Heyligers. IN NIEUWE KOERS, door A. A. Sirks-Joustra. Geïll. door Henri Pieck. **SONJA**, 2e druk, door Ella Vémor. Geïllustreerd door Sijtje Aafjes. **ELSIE**, door Ella Vémor. Geïllustreerd door Adri Ahindo. **CLUBGENOOTEN**, 2e druk, door Ella Vémor. Geïll. door W. Hardenberg. **VADERS KIND**, 3e druk, door Ella Vémor. Geïllustr. door Annie Homan. **EEN MEISJESHUISHOUDING**, 2e druk, door Ella Vémor. Geïllustreerd. **STORMVOGEL**, door Emmy Verhagen. Geïllustreerd door Sijtje Aafjes. **VAN KNOP TOT BLOEM**, 4e dr., door Johanna van Woude. Geïllustreerd.

MIES VAN BERKENHAGE, door JACOBA HAZEVOET. Geïllustreerd door NETTY HEYLIGERS.

Dit is de geschiedenis van een jong meisje uit een gezellig, eenvoudig gezin, dat mee wil helpen aanpakken om de zorgen thuis te verlichten. Ze slaagt daarin volkomen, is zelfs een kleine kracht ten goede voor het verweerde jongedametje, bij wier ouders zij in betrekking komt. Alleraardigst is hier op fijne wijze weergegeven hoe verschillend de twee aankomende jonge meisjes reageeren op den vrijmoedigen omgang met jongelui, die onzen tijd kenmerkt. Werkelijk een goed, beschafd boek, dat we ten zierste kunnen aanbevelen. (Prov. Geld. en Nijm. Cr.)

IN VEILIGE HAVEN, door TRUIDA KOK. Geïll. door HENRI PIECK. Twee moederlooze meisjes met hun kleinen broer komen van uit Zuid-Frankrijk bij hun Hollandsche om en tante.

Ze moeten op een Hollandsche school, en het kleine broertje wordt van hen gescheiden. De moeiten en de vreugden uit het schoolmeisjes-leven worden ons verteld, van kleine jaloerschheidsjes, ziekte, lange brieven aan Vader, die naar Indië is — strijd om goed te zijn en geduldig — daarvan lezen we en zijn blij en voldaan, als we weten dat Vader na twee jaar zijn drietal weer terugvindt, sterker en beter toegerust voor het leven en met een nieuwe, lieve moeder, die hen begrijpt en helpt. Een goed boekje van Truida Kok. (Corresp.bl. Ned. Kinderb.)

IN NIEUWE KOERS, door A. A. SIRKS-JOUSTRA. Geïllustreerd door HENRI PIECK.

Dit is een prettig en mooi meisjesboek. We maken in het boek kennis met een gezellige leerdersfamilie. De huiselijke tafereeltjes heeft de schrijfster uitstekend beschreven.

Het zal de meisjes tot het einde toe boeien. Ook uit paedagogisch oogpunt is dit een uitmuntend boek en zonder saai en vervelend te zijn, valt er voor de tegenwoordige meisjes heel wat uit te leeren. (Holl. Revue.)

GEILLUSTREERDE VERTELSELBOEKEN

VERTELSELBOEK VOOR WINTERAVONDEN, door T. HELLINGA-ZWART. Met medewerking van:

C. ASSCHER-PINKHOF — D. A. CRAMER-SCHAAP — A. C. C. DE VLETTER — ANTOINETTE VAN DLIJK — P. A. TER HAAR — C. E. DE LILLE HOGERWAARD — ALETTA HOOG — JAC. v. d. KLEI — A. WAS-OZINGA — D. TOMKINS — J. VEENBAAS — WILH. BLOKKER — F. HUIZINGA-WESTRA.

Met 10 platen in praectigen kleurendruk naar artistieke aquarellen en 20 zwartdrukken, naar pentteekeningen van POL DOM. (Leeftijd 6—10 jaar.)

Het complete werk in linnen band met fraaien stofomslag f 4.50.
In twee deelen in linnen band à f 2.50.
In vier deeltjes, fraai gearctonneerd à f 1.10.

HET GROOT WINTERAVONDBOEK. Tweede druk, door N. VAN HICHTUM. Met 10 platen in praectigen kleurendruk naar artistieke aquarellen en 20 zwartdrukken, naar pentteekeningen van POL DOM. (Leeftijd 7—11 jaar.)

Het complete werk in linnen band met fraaien stofomslag f 4.50.
In twee deelen in linnen band à f 2.50.
In vier deeltjes, fraai gearctonneerd à f 1.10.

Deze vertelselboeken zijn met buitengewone zorg samengesteld voor den leeftijd van 6 tot uiterlijk 11 jaar. Het is voor de Moeders een groot voorrecht boeken te hebben waarin de verhalen overeenkomen met den leeftijd der kinderen, zoodat geen enkele vertelling boven de bevattend der kleinen uitgaat.

VERTELSELBOEK VOOR WINTERAVONDEN DOOR T. HELLINGA-ZWART

TEKENINGEN VAN POL DOM ALKMAAR GEB. KLUITMAN

GEILLUSTREERDE VERTELSSELBOEKEN

TUSSCHEN LICHT EN DONKER.

verzameld door S. GRUYS-KRUSEMAN, met medewerking van:
T. BRINKGREVE-WICHERINK — DAVID TOMKINS — ANTOINETTE
VAN DIJK — J. VAN OIRSCHOT — P. O'REILLE — TRUUS EYGEN-
HUYZEN — A. DE VRIES (Lealini) — A. VAN DEN BROEK — MARIE
OVINK-SOER — Mevr. SCHOUTEN — D. BRINKGREVE — H. WIL-
LEMSEN — FEMMIE VAN MUNSTER — P. DE JONG-MEIER MAT-
TERN — A. A. H. HOGSTING-BOERMA — HENRIETTE BLAAUW —
ELLA VEMOR — A. B. VAN TIENHOVEN — A. SMIT-VINK — Mevr.
HUIZINGA-SCAF — N. VAN WIJK-UGES — NANNIE VAN WEHL —
J. SCHUTZ — A. H. LEMEL-RENCKER.

Met 120 platen in prachtige kleurendruk naar artistieke aquarellen en 20
zwartdrukken, naar penteteekeningen van POL DOM. (Leeftijd 6—10 jaar.)

Het complete werk in linnen band met fraaien stofomslag f 4.50.
In twee deelen in linnen band à f 2.50.
In vier deeltjes, fraai gecartonneerd à f 1.10.

ONDER DE SCHEMERLAMP.

verzameld door S. GRUYS-KRUSEMAN, met medewerking van:
DAVID TOMKINS — A. SMIT-VINK — N. VAN WIJK-UGES — A. B.
VAN TIENHOVEN — P. O'REILLE — ANTOINETTE VAN DIJK —
TRUUS EYGENHUYZEN — R. J. SMIT — C. E. DE LILLE HOGER-
WAARD — W. BRANDSEN — RIE WINKEL — A. VAN OIRSCHOT —
ELIZE BRONKHORST — J. KULPER-SCHRÖDER — CHARLES
KRIENEN — ELLA VEMOR — ELIZE KNUTTEL-FABIUS — H.
WILLEMSEN — Mevr. SCHOUTEN — MARIE OVINK-SOER — C.
GROENEVELD-KERKMEESTER — Mevr. V. SUCHELEN-LEEM-
BRUGGEN — DIEN BRINKGREVE — NANNIE VAN WEHL — GONDA
DE HAAN — ROSY WERTHEIM — WIA REIJNDERS.

Met 32 illustraties in Zwart- en kleurendruk, van FREDDIE LANGELEER.
(Leeftijd 6—10 jaar.)

Het complete werk in linnen band met fraaien stofomslag f 4.50.
In twee deelen in linnen band à f 2.50.
In vier deeltjes, fraai gecartonneerd à f 1.10.

De namen der talrijke medewerkers die aan deze beide schitterende vertelsel-
boeken hun medewerking hebben verleend, zijn ongetwijfeld een waarborg,
dat hier voor weinig geld boeken worden geboden, waarvan ouders en kin-
deren beiden evenveel genot en plezier zullen beloven.

Onder de beproefde leiding van Mevr. S. Gruys-Kruseman is hier een **sehat**
van verhalen, versjes, spelletjes, raadsels, enz. bijeengebracht, zooals tot
heden nog nimmer verscheen.

GEILLUSTREERDE VERTELSSELBOEKEN

MOEDERS VERTELLINGEN. 3e dr., verzameld door N. VAN HICHTUM.
Met illustraties van B. MIDDERIGH-BOKHORST — GUST. VAN DE
WALL PERNE — C. JETSES en met 12 platen in prachtige kleurendruk
naar artistieke aquarellen van FREDDIE LANGELEER.
(Leeftijd 6—10 jaar.)

Het complete werk in linnen band met fraaien stofomslag f 4.50.
In twee deelen in linnen band à f 2.50.
In vier deeltjes, fraai gecartonneerd à f 1.10.
Hoe dikwijls heb ik moeders hooren zuchten over de moeilijkheid om steeds
boekje te vinden, geschikt om 's avonds, na den eten, aan haar g e h e e l e
kindertroupe te worden voorgelezen! En inderdaad, aan die soort lektuur
bestaat bij ons behoefte.
Er zijn nog maar enkele boeken, die daarvoor deugen, en dat zijn toevallig
de besten, de echt-menschelijke boeken: eenvoudig genoeg om door
de jongeren begrepen te worden, en belangrijk genoeg voor de groteren.
En, toen nu den vorigen winter de Heeren Kluitman tot me kwamen met het
verzoek om voor hen een „leesboek” samen te stellen, heb ik hun voor-
gesteld, er een „huisboek” van te maken — een boek, waarvan kinderen
van elken leeftijd, naar ik hoop, zullen kunnen genieten
En zoo is dan deze bundel ontstaan. Moge die aan zijn doel beantwoorden
en aan veel kinderen, 't zij met hun ouders of alleen, genotvolle uurtjes bezor-
gen! (Voorwoord voor den eersten druk.)
N. van Hichtum.

AFKE'S TIENTAL, 8e druk, door N. VAN
HICHTUM. Geïllustreerd door C. JETSES.
(Leeftijd 8—12 jaar.) Geb. f 2.90, Ing. f 2.—.
De 8e druk van dit mooie verhaal, innig ge-
voelde schets van het leven der Friesche ar-
beidersfamilie, behoeft geen aanbeveling
meer. Er zijn weinig zulke goede kinder-
boeken. Evenals elk goed kinderboek zal het
ook door volwassenen met graagte gelezen
worden. Moge 't weer velen ontroeren, door
de eenvoudige, maar treffende schildering
van het leven van dit Friesche arbeidersge-
zin.

**EEN DOKTERSFAMILIE IN HET HOOGE
NOORDEN,** door T. HELLINGA-ZWART.
Geïll. door POL DOM. (Leeftijd 8—14 jaar.)
Gebonden f 2.50, Ingenaaid f 1.60.

Het eerste hoofdstuk voert ons de huiskamer binnen, juist op het oogenblik,
dat de zon op het punt staat de doktersfamilie voor acht weken te verlaten,
en Vader, Moeder en de drie kinderen weemoedig gestemd, het verdwijnen
der zon gadeslaan. Triest en somber is dan de Noorsche natuur, doch dubbel
gezellig is 't in het witte doktershuis op den heuvel. De warme gezinsliefde,
de hartelijke verhouding tusschen ouders en kinderen doet weldadig aan.
Over 't geheele boek, in eenvoudige taal geschreven, ligt een stemming van
vroolijke ernst en ernstige vroolijkheid, die niet zal nalaten opvoedend te
werken.

GEILLUSTREERDE VERTELSSELBOEKEN

DE KINDEREN VAN DE PASTORIE, door N. HASSELBERG. Geïllustr. door FREDDIE LANGELER. (Leeftijd 8—12 jaar.) Gebonden f 2.50, Ingenaaid f 1.60.

Dikwijls vinden we 't moeilijk, voor onze jonge kinderen echt mooie boeken te koop, die voor hun leeftijd geschikt zijn. Doch valt de keuze op: „De kinderen van de Pastorie”, dan kan men zeker zijn, de meisjes en jongens daarmee overgelukkig te maken.

Het boek vertelt van een aardig dominésgezin in het hooge Noorden, dat daar, in allen eenvoud, leeft. Het troepje kinderen geeft Vader en Moeder handen vol werk, want steeds weten de kleuters weer wat nieuws te verzinnen, waarbij de hulp van de ouders te pas moet komen. Wat grooter geworden, leeren zij zichzelf te redden. Haast geen dag gaat voorbij, of er gebeurt iets bijzonders.

Heusch, wij zouden, al lezend, verlangen, naar dat land van bergen en meren te reizen, om dat leven, in die gezellige pastorie, een poosje mee te maken.

Allerliefste plaatjes versieren het boek. 't Geheel is in één woord een juweeltje voor onze jeugd.

MOEDERS KLAVERBLAD, door T. HELLINGA-ZWART. Geïllustr. door SIJTJE AAFJES. (Leeftijd 6—9 jaar.) Gebonden f 2.25, Ingenaaid f 1.50. Moeder — de weduwe De Weerd — woont met haar „Klaverblad” Arie, Alie en kleine Toos in een klein huisje aan den buitenkant van Den Haag, heel zuinig, maar heel gelukkig. Drie jaar geleden is vader gestorven, maar vlakbij woont Oom Jan, die groentekweker is, met tante Ans, een heele lieve tante, die altijd vol zit met verhalen, raadsels en spelletjes. Ook moeder leeft echt met haar kinderen mee, zoodat ze een heerlijk leven hebben: een leven van knusse vrolijkheid, van stocien en ravotten in den zomer en van de prachtigste knutselpartijtjes in den winter. (De Telegraaf.)

VAN MUIZEN EN KONIJNTJES, door FREDDIE LANGELER. Met illustraties van de schrijfster. (Leeftijd 5—8 jaar.) Geb. f 2.25, Ing. f 1.50. Wie kinderen bezit tusschen 5 en 10 jaar mag niet verzuimen dit allerkostelijkste boek te koop. En om de geestige teekeningen en om den fijnen humor uit de verhalen behoort het tot het beste, dat voor dezen leeftijd geteekend en geschreven is. Zóó kinderlijk te kunnen zijn zonder ooit lieverig te doen of sentimenteel te worden — de vloek van allerlei literatuur voor de heele kleintjes — grappig te wezen zonder eenige grofheid of banaliteit — de stage ergernis van wie veel kinderboeken leest — het zijn gaven, die we nooit voldoende kunnen waardeeren. („Het Kind.”)

Een betrouwbare gids voor het aanschaffen van Jeugdlectuur is:
DE GEILLUSTE. CATALOGUS, UITGAVE GEBR. KLUITMAN.
Toezending op aanvraag gratis en franco.

